

บทที่ 1

ชาวพื้นเมืองและชาวเผ่าชาวยา

1.1 ความเป็นมาของพวกรากชาวพื้นเมือง

ออสเตรเลียเป็นที่รู้จักกันในชื่อวัฒธรรม 2 ชนิด คือวัฒนธรรมชาวพื้นเมือง และวัฒนธรรมของบุโรวี¹ ออสเตรเลียก็เช่นเดียวกับมนต์เริกากล่าวว่าคือ เป็นคินแคนที่มนุษย์มีชาว (homo sapiens) เข้ามาหั้งรกรากอยู่ก่อนในสมัยยุคหน้าแข็งยุคสุดท้าย การทดสอบทางการ์บอนไดออกไซด์ให้เห็นแล้วว่า มนุษย์มีชาว ได้เข้ามาอยู่ในแผ่นดินใหญ่ของออสเตรเลียเป็นเวลา 309,000 ปีมาแล้ว²

พวกรากชาวพื้นเมืองซึ่งเรียกว่าพวกราก Aborigines สันนิษฐานว่า เคิ่นทางมาจากที่ป่าเชิงภูเขา กล่าวคือ เมื่อประมาณ 300,000 ปีมาแล้ว ในยุคหน้าแข็งตอนปลาย มหาสมุทรล้วนใหญ่แข็งตัวเป็นแผ่นน้ำแข็งปกคลุมทวีปส่วนใหญ่ ระดับน้ำทะเลต่ำกว่าในปัจจุบัน เชื่อกันว่า เป็นไปได้ที่จะ เคิ่นทางจาก เอเชีย ไปยังออสเตรเลีย ได้เกือบตลอดทาง เพราะส่วนที่เป็นทะเลและน้ำมีระยะทางสั้นมาก จนสามารถใช้แพ จุน และเรือแท็กท้าน้ำแคบ ๆ ไปยังออสเตรเลีย ตอนเหนือได้ จึงมีผู้สันนิษฐานว่า ชนเผ่ากังเกิมมาถึงออสเตรเลียโดยเส้นทางดังกล่าวในสองครั้งที่ต่อมา เมื่ออาณาจักรที่อาณาเขตใหญ่ที่สุดในโลกตอนใต้ ที่เรียกว่า ไอบีเเทน นำเรือมาสำรวจทางเหนือ ทางตะวันออกเฉียงใต้ ที่เรียกว่า ไกยา เทหุน นาเย่ กังเกิม จึงถูกตัดออกจากประชาชนทางเหนือ และถูกตัดขาดจากอาณานิคมของชาวอาหรับอีกด้วย

พวกราก Aborigines ให้ชื่อว่า เป็นผู้ที่คนพบออสเตรเลียเป็นพวกราก พวกราก เนื่องจากได้อพยพเข้ามาระยะหนึ่ง น้อยกว่าภัณฑ์ 2 เบ่าคือ เบ่าแรก นักน้ำมนุษย์วิทยา เรียกว่า ที่สานอบค์ (Tasmanoids) อาจะมาจากนิวเกินี (Guinea) หรือ หมู่เกาะเมลานีเซียน (Melanesian islands) ภูมิภาคแห่งหนึ่ง เรียกว่า อาซอสไกรอบค์ (Austroloids) พวกรากนี้บางทีอาจจะอพยพมาจากอินเดียตอนใต้ ทั้งสองเบ่ามีแนวการค้าร่วม

ชีวิตคล้ายคลึงกัน และมีลักษณะนิยมประเพณีทางประการที่แสลงให้เห็นว่า คงจะมีการ
ประปันกันระหว่างกลุ่มคนสองฝ่าย โดยทั่ว ๆ ไปเป็นที่เข้าใจกันว่า ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน
และผู้ที่สามารถอยู่มีกันเป็นฝ่ายประธาน จึงต้องถอยร่นไปอยู่ทางด้านหลังออกเฉียงไปทางทิศ
ซึ่งในตอนนั้นที่ส่วนใหญ่ (Tasmania) ยังเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินใหญ่ หรือไม่ก็อาจจะ
ยังอยู่ไอล์ซิกกันเป็นแผ่นดินใหญ่มาก แม้เรือแครน์ก็ใช้เดินทางไปถึงได้ พวกรเข้าอาศัยอยู่ ณ
ที่นั่นจนกระทั่งชาวผู้ขาวโกรกเดินทางมาถึงเมื่อ 200 ปีมาแล้ว อีกศตวรรษหนึ่งที่มาพำนัค
กสูญพันธุ์³

ลักษณะความเป็นอยู่ของพวกร Aborigines มีความเป็นอยู่แบบสมัยดิน
กล่าวคือ ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ แท่ค้างชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์
อาศัยลิ่งที่กินໄโค้ทุกชนิดเป็นพื้นดิน เนื่องจากธรรมชาติอันท่ามกลางของอสเตรเลีย ชนเผ่าตั้งเดิม
จึงกล้ายเป็นผู้ล่าสัตว์ที่ชำนาญ และໄกคิดประคิบซูอาห์ใช้ล่าสัตว์ที่เป็นประจำอยู่ชนชั้นเรียกว่า
บูเมอแรง (boomerang) ท่าด้วยไม้แบนโถงเป็นรูปศอก นอกจากนั้นชนเผ่าคัง เคิมกลาย
เป็นผู้มีความสามารถในการใช้ออกไอ้วย่างแม่นยำในการล่าสัตว์ ประเภท จิงโจ้ นก ลิง ก้า
ปลาและนก ส่วนใหญ่จะและเคิมมีหน้าที่หาผลไม้และของป่า เช่น มันมือเสือ น้ำผึ้งป่า ไข่จะละเม็ค
และหนอนผีเสื้อเป็นอาหาร อย่างไรก็คิดแกนที่หัวกันอาศัยอยู่แห่งแหล่งและกันการมาก
อาหารกับสัตว์ที่จะลำบ้าไม่มากนัก จะนั่นชนเผ่าคัง เคิมจึงห้องเรือนไปในที่ค้าง ๆ ที่กว้างไกล
เพื่อหาอาหารประทังชีพ จะนั่นพวกรนั้นจึงกล้ายเป็นพวกรเรือนพเนจร ปราศจากที่อยู่อาศัยเป็น
หลักแหล่ง⁴

ชีวิตของชาวพื้นเมืองอยู่กับชนบธรรมเนียมประเพณีที่เข้มงวดมาก ถ้าคนใดฝ่าฝืน
ก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิต จริงอยู่ แม้ว่าชาวพื้นเมืองจะเป็นคนโภคราย
ป่าเดือน และมีชีวิทัศน์ แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่มีความคิดที่จะทำลายล้างหรือจับผู้อื่นมาเป็นทาส
หรือแม้แต่การที่จะปล้นส่วนหนึ่งลินหรือคินแคนของบุตร แท่ไม่ใช่หมายความว่าชาวพื้นเมือง
ไม่ได้ยอมโถกับการรุกคามที่รุนแรงของผู้มาใหม่ที่มาแย่งชิงที่ดินของพวกรเข้า แค่ปฏิกริยาของ

พวกราชาที่มีต่อผู้บุกนั้นกลับเป็นนาน ๆ ครั้ง และไม่ค่อยจะโกรธซึ่งเป็นผลให้ชาวผิวขาวไม่ค่อยจะถืออาชญาเข้าม่องกัน⁵

ยังคงมีอันรักสงบ หรือไม่นิยมส่งความของชาวพื้นเมือง อาจจะมีอิทธิพลก่อสังคมออสเตรเลียกล่าวศื่อ แม้ว่าชาวออสเตรเลียจะมีความภาคภูมิใจในความเก่งกาจสามารถทางการศึกษา หรือแม้ว่าพวกราชาโกรธการยกย่องมาเป็นประเพณีแล้วว่าเป็นนักดกล gereing (brawlers) ที่ค่อนข้างผิดธรรมชาติและแม้ว่าในสังคมมารยาทส่องประดงนั้น เขาเหล่านั้นโกรธชื่อเลียงว่า เป็นนักดกที่สุดอันดับหนึ่งก็ตาม แท้ในความเป็นจริงแล้ว เขาเหล่านักดกเป็นผู้ที่มีลักษณะที่ไม่ประยุตนาที่จะทำลายชีวิตผู้ใด กลับมีความเชื่องช้านากในเรื่อง "การฆ่าคน" ชาวออสเตรเลีย แม้ว่าจะเป็นคนประเทศทรงไปต่ำลง (leveling) และคนเชื้อชาติ (loutishness) ซึ่งเป็นผลลัพธ์เนื่องมาจากสถานการณ์ชายแดน อย่างไรก็ตาม การทะเลาะวิวาท การนัดหยุดงาน และความชุมนุมนุ่นવายที่เกิดขึ้น ก็จะเป็นสิ่งที่บ่งชี้ "การฆ่าคน" ทันทีทันใดหากครองไป เหตุการณ์ ในประวัติศาสตร์ที่ให้เห็นว่า "การฆ่าคน" มีอยามาก เช่น มีอาชญากร 2 คน ถูกฆ่าตายโดย ปุ่งชนที่เข้ากอกลุ่มทาร้ายในเขตชุกทองที่ Victoria ในปี 1852 มีนักชุกทอง ทหารและตำรวจรวม 21 คนถูกฆ่าตายที่กบฏที่ Eureka หรือเรียกว่าจลาจลปี 1854 ชายหนุ่ม คนหนึ่งชื่อ Norman Brown ถูกยิงตายโดยนาฬิกาที่ Rothbury ที่เขตหัวแร้งต้นที่นิ บันดังแม่น้ำ Hunter ในระหว่างการนัดหยุดงานในปี 1929 และผู้อพยพชาวอุรุปีมาจากการทางใต้ 3 คน ถูกฆ่าตายในการจลาจลกับผู้คนเมืองที่ Kalgoorlie ในปี 1934 และก็ไม่ยากนักที่จะค้นหากรณีเช่นนี้โกรธ แม้แต่อาชญากรโดยอาชีพ ยกตัวอย่าง เช่น พวกราชาที่ไม่ใช่ของศศวรรษที่แล้วก็ไม่ค่อยจะเต็มใจนักที่จะฆ่าเพื่อนร่วมชาติของเขานิเดินแคนแห่งอื่น ชาวออสเตรเลียจึงไม่แปลกใจนักที่เข้าพบบ่าวใน "นวนิยายที่เกี่ยวกับประสมการณ์ชายแดน" คือเรื่อง Such is Life ของ Furphy จะปรากฏจาก "พฤติกรรมที่แสดง ความบูนแรง" ในปี 1960 ประเทศออสเตรเลียทั้งประเทศกอดกอดกอดอย่างนักว่าโดยคิดลึกพำนัช เป็นคีแรกในประวัติศาสตร์ที่เดียว คงไม่ค่อยจะทรงกับความจริงนักที่เราจะสมมุติว่าที่ชีวิต ของชาวออสเตรเลียไม่นิยมความบูนแรงนั้น เกิดมาจากการชาติของชาวพื้นเมืองแท้เพียง

อย่างเดียวหรือล้วนใหญ่มาจากการชาติของชาวพื้นเมือง และจากความสัมพันธ์ระหว่างชาวพื้นเมืองกับผู้ตั้งกรากชาวผู้ขาวเท่านั้น แต่ยังมีสาเหตุอื่นที่สำคัญอีกคือการออกอาชญากรรมของอสเตรเลียเมื่อเพื่อนบ้านที่ไม่ยอมทำส่งความ และจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมประจำชาติของผู้ตั้งกรากอีกด้วย อย่างไรก็ตามจนกระทั่งช่วง 10 ปีหลังหรือมากกว่านั้น ออสเตรเลียก็ไม่ได้รับยกย่องจากเพื่อนบ้าน เช่น พากเม็กซิกันหรือพากกิวนา และในหมู่ประชาชนชาวออสเตรเลียเอง ก็ไม่มีชนกลุ่มน้อยที่แข็งแกร่ง เมื่อมีการเผาฆ่าชาวฟรังเศส ชาวเยอรมัน ชาวอิตาลี หรือเชื้อสายนิโกรในสหราชอาณาจักรที่มีอาสาสมัครไปทำสิ่งงานมุกาน (Sudan War) ในปี 1885 และมีทหาร 16,000 คน ที่ไปรบในสงครามมัว (ค.ศ.1899-1902) และ ชาวออสเตรเลียก็ไม่ได้เข้าร่วมส่งความ ณ ที่โคอาเกลย์ จนกระทั่ง ค.ศ.1914

ใน ค.ศ.1788 เมื่อชาวญี่ปุ่นพบอสเตรเลีย จึงพบว่าในคืนแคนอันไม่เป็นที่รู้จักมีคนอาศัยอยู่ราว 300,000 คน ซึ่งล้วนแต่เป็นคนสมัยดั้น มีจำนวนหั้งลิน 700 เผ่า อย่างไรก็ตามในสมัยที่ชาวญี่ปุ่นเข้ามาตั้งกรากในออสเตรเลีย พากชาวพื้นเมืองถูกด่า เปี้ยงสีค์ เพราะอาชญาของพากเขาไม่สามารถจะต่อสู้กับมีผาหน้าไม้หันสมัยของญี่ปุ่นให้ได้ ชาวพื้นเมืองถูกชาวผู้ขาวทำให้อ่อนแอถูกด่า กระรอกวิสกี้ กระรอกวิสกี้ กระรอกที่ 20 ชาวผู้ขาวมีบุญชารณ์มากขึ้น บุคคลการท่าชาวพื้นเมือง จะนั่น ชาวพื้นเมืองจึงมีโอกาสเพิ่มพูนจำนวนคนและมีบางคนกล้ายกเป็นคนที่มีชื่อเสียงในค้านวัฒนธรรม กีฬา และบางคนก็เข้าไปมีบทบาททางการเมือง บังจุนเน็มี่ผู้สืบทอดสายชนพื้นเมืองคุณในเชื้อสายเรย์ และในอีกหลายแห่งในออสเตรเลียกลาง ซึ่งพากนี้ยังคงคำนึงชีวิตเหมือนบรรพบุรุษแต่เดิมมา

1.2 การเดินทางไปออสเตรเลียตอนแรก

อาจจะเป็นไปได้ที่ชาวເອເຊີກັນພະແລີກໂຄຣອອສເຕຣເລີຍເປັນອາມານິຄມ ทັງນີ້ເພົ່າເປັນທີ່ປະຈັກໜ້າໃນສັນຍາໄວສ່າເກາຈືນ (Chinese junks) ເຮືອອິນເຄີຍ ທົດອອກ ຈົນພົກຄ້າອາຫັນແລະ ໃປລິນເຂີຍ ສາມາດເຄີນທາງຮະບະໄກລເກືອນຈະຖິ່ງອອສເຕຣເລີຍໄດ້ ນອກຈາກນີ້ຍັງພວກຫຼາຍວ່າຜະນຸມາຢູ່ນີ້ໄດ້ມາແວ່ງເວີນຊາຍຜົ່ງອອສເຕຣເລີຍເສົ່າມອງ

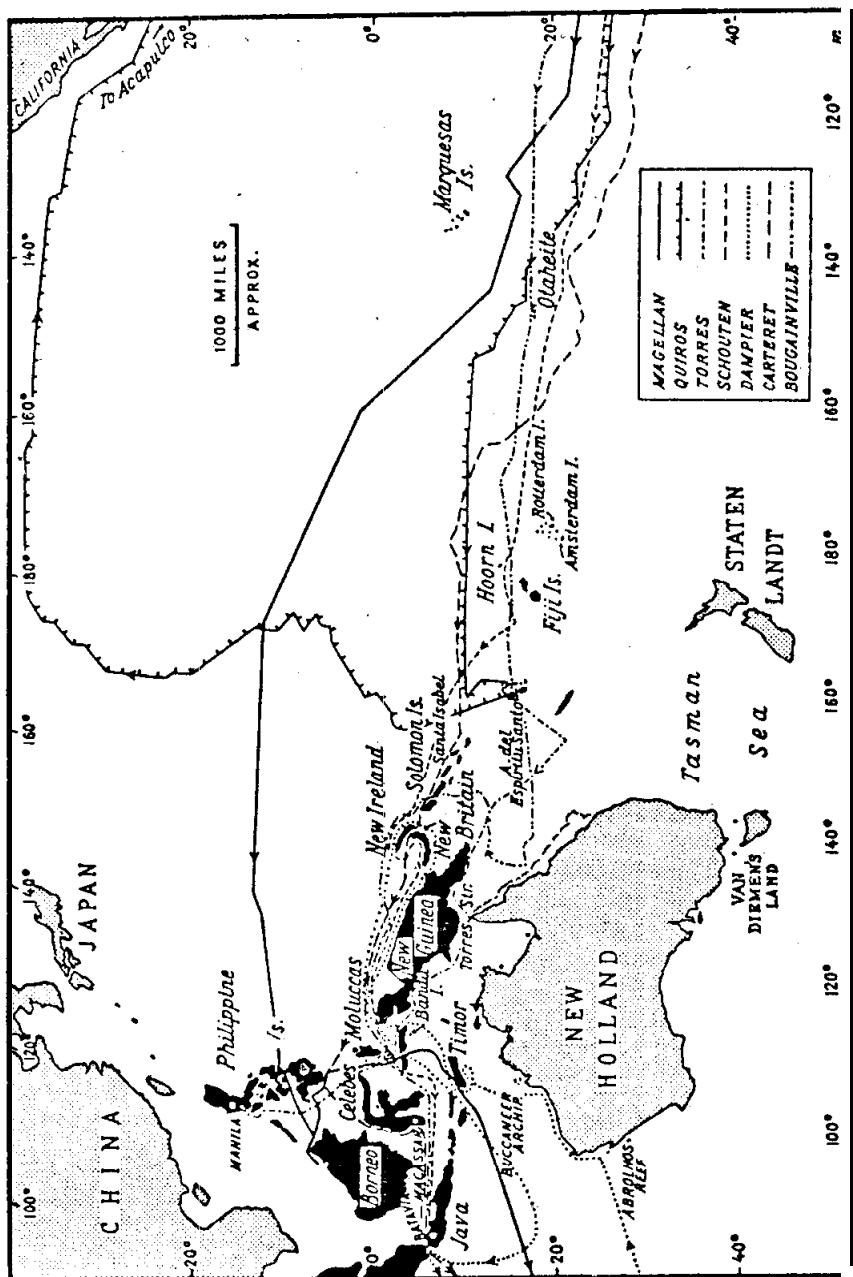
นับเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว อย่างไรก็ตามไม่มีรายงานกล่าวว่าเอกสารที่จะเป็นหลักฐานยืนยันว่าไม่มีการค้นพบผู้คนแน่นอนในที่ (mainland) ของออสเตรเลียโดยนักเดินเรือตั้งแต่ชาวช้างฟัน

จากข้อเท็จจริงที่กล่าวว่าโลกมีแผ่นดินใหญ่ จึงทำให้เชื่อมั่นว่าจะห้องมีที่ในที่ทางตอนใต้ ซึ่งเรียกว่า Terra Australis Incognita ฉะนั้นชาวบุโรจุกครอบครองที่ภัยความหวังที่จะค้นให้พบคืนแค่นตอนให้ที่ยังเป็นที่ไม่รู้จัก

ใน ค.ศ.1520 ชาวบุโรปได้กันพบเส้นทางเดินเรือที่จะไปยังคินแคนอันมั่นคงทางตะวันออกส่องเส้นทาง เส้นทางแรกไปทางชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกา อ้อมแหลม Good Hope ขึ้นไปทางฝั่งตะวันออกของแอฟริกาไปยัง Malindi มุ่งไปทางตะวันออกไปยังชายฝั่งคุชราท (Gujerati coast) ของอินเดีย และต่อไปยังมะละกา จากรากตา และหมู่เกาะเครื่องเทศ (Spice Islands) เส้นทางที่ 2 ค้นพบโดย Magellan และ Delcano ในคราวเดินทางปี 1519 - 21 เส้นทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ลงมาข้างชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาให้ผ่านช่องแคบ Magellan และใช้เส้นทางค้านเหนือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปยังหมู่เกาะฟิลิปปินส์หรือหมู่เกาะเทร่องเทศ

1.2.1 ชาวโปรตุเกส

ชาวบุรุษชาวพูดแรกที่โคลอสเตรเลียคือชาติโปรตุเกส ฉะนั้นในคริสต์ศตวรรษที่ 16 โปรตุเกสมีอิทธิพลเหนือหมู่เกาะอินเดียตะวันออก (East Indies) โคลส์คยะสำราญคินแคนจากมะละกา จากรากตา และจากโนมูลูกะ จากคำนอกราชาของนักประวัติศาสตร์แห่งชาติโคลส์คยะว่า พากโปรตุเกสเป็นบุคคลของออสเตรเลีย แท้ที่ไม่ปรากฏมีหลักฐานที่จะอ้างว่าคุณเรือโคลส์คยะเดินชายฝั่งออสเตรเลียเดียว อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่มีหลักฐานที่แน่นอนที่จะอ้างว่าชาวโปรตุเกสโคลส์คยะขึ้นบนที่ป่าออสเตรเลีย จริง ๆ แท้แน่นที่และคำนารายณ์สภานิติศาสตร์ในสมัยนั้นพอกจะเป็นประจักษ์พยานโคลส์คยะ ชาวโปรตุเกสมีความรู้บางเกี้ยวกันที่ปีน นาอกจากนี้ยังมีภาพแกะสลักสักว่าถูกกล่าวกันว่าเป็นโคลส์คยะที่มีชื่อ Francis Drake (ระหว่าง ค.ศ.1577-1580) และ Thomas Cavendish โคลส์คยะ Francis Drake (ระหว่าง ค.ศ.1577-1580) และ Thomas Cavendish

Pacific Voyages before Cook

ມະນາຄາດສ່ວງເກົ່າແລ້ວທີ່ມີມັງກອບມືດຸຈັກ

(1586 - 1588) หั้งสองແລ້ນເຮືອໄປທາງເໜືອຂອງອອສເຕຣເລີຍ ໄກແລ້ນເລີຍໄປເປັນຮະທາງຫລາຍຮ້ອຍໄມ້ລ

1.2.2 ຈາກສເປັນ

ໃນຄົງທັນຂອງຄຣິສຕິພວກຮຽນທີ 16 ມີຈາສເປັນຫລາຍຄົມທີ່ໄກຮັບແຮງກະຖຸນຈາກເວົ້ອທອນຄຳແລະຫາສນາ ໄກຈັກສັງຄອນສໍາຮວງຈາກ Callao ແລະ Peru ເພື່ອໄປທາງຄືນແກນທອນໃຫ້ອັນຍັງໄມ້ເປັນທີ່ງໆຈັກ (unknown southland) ບູ້ທີ່ເຄີນທາງໄປກຽງນັ້ນໄກແກ້ Alvara Mendona ທີ່ແລ້ນເຮືອໄປໃນ ຕ.ສ.1565 ແລະອີກຄົງໃນ ຕ.ສ.1595 Pedro de Quiros ພ້ອມກັນຫຼູຍສ ເວົ້ວ ເກອ ທອຣເຣສ (Luis Vaez de Torres) ທີ່ເປັນຜູ້ນຳມະສໍາຮວງຈັນຮອງລົມນາ ໄກແລ້ນເຮືອໄປໃນ ຕ.ສ.1606 ໄກລົງ New Hebrides ອໝ່າງຈາກອອສເຕຣເລີຍໄປທາງທະວັນອອກ 1,200 ໃນລ

ນັກເຄີນເຮືອຈາວສເປັນທັງສາມຄົນໃນໜີ້ພບອອສເຕຣເລີຍ ແມ່ວັນນັກງົມນິສາສົກຈະຢືນຍັນວ່າຈະກົອງມີຄືນແກນນີ້ແນ່ນອນ ແລະຄືນແກນແໜ່ງນີ້ຈະກົອງເປັນສ່ວນທີ່ດັ່ງຊຸດຍັກຝື້ແຜ່ຕົນທີ່ໂຄງໃນຊື້ໂລກວາກເໜືອ ອຍ່າງໄຮົກຄາມຈາກການເຄີນທາງຂອງຈາວສເປັນຄັກລ່າງກີເພັບສິ່ງໃໝ່ ທ່ານ ເຄີນຍອຍກລ່າວັນຍົດ De Mendona ໄກພັບໜຸ່ງກາະໂຫລມອນ (The Solomon Islands) ໃນຕ.ສ.1568 ສໍາຮັບ De Quiros ເນື່ອເຂົາໄປລົງ New Hebrides ເຂົມ້ນໃຈວ່າເຂາໄກພບທີ່ໃໝ່ແລ້ວ ເຂົ້າຈຶ່ງທີ່ຂໍ້ອ້າຫວ່າ Australia del Espiritu Santo⁷ ແກ່ງໆຫຼວຍຂອງເຂາກື້ອທອຣເຣສ ມີຄວາມເຫັນຫັກແຍ້ງແລະເຊື່ອມ້ນວ່າເປັນເພີ່ງເກະທັນທ່ານ ແລະທອຣເຣສ ເປັນເປົ່າທີ່ຖູກ ມັຈຈຸບັນເກະແໜ່ງນີ້ເຮົຍກໍ່ເພີ່ງ Santo ທ່ານ ສໍາຮັບທອຣເຣສ ເຂາໄກແລ້ນເຮືອໄປການຄໍາພັ້ນມຸ່ງໄປທາງທະວັນທິກ ແລະໃນເຄືອນກຽງກູາມແລະສິ່ງທາກມ ຕ.ສ.1606 ເຂາໄກເບັນຫຼຸງແກນທີ່ທ່ອມາໄກ້ໃຊ້ເຮົຍການຫ້ອງເຂາກື້ອຂອງແກບທອຣເຣສ (Torres Strait) ຂອງແກບແໜ່ງນີ້ອ່າງໆຫວ່າງອອສເຕຣເລີຍແລະນິວກິນີ້ ເປັນທີ່ນໍາສັງສົ່ງວ່າເຂາຈະໄກ້ເຫັນຄືນແກນທອນໃຫ້ຮູ້ໄມ້ ສິນກິນີ້ໃນສໍາຄັງທັນພະເວະປະຮາມທີ່ໂຄງນັ້ນເປັ້ນກະວັນກາເນີຍໃຫ້ຂອງນິວກິນີ້ສິ່ງນັ້ນດີ່ອຫາສານອີສລານ ໄກນອກລ່າວັນມີເຮົອຄັ້ງ (Dutch Ships) ແລະຫາວັດຫ້ອ້າ Willem Jansz ໄກແລ້ນເຮືອຍັນຂອງແກບມໍ່ທີ່ໄປແລະໄປຂັ້ນນັກທີ່ມີແຜ່ຕົນໃຫ້ອອສເຕຣເລີຍເປັນເວລາທີ່ນີ້ເຄືອນນາແລ້ວ

1.2.3 ช้าวัคซ์

ชาวยักษ์ เช่น เดียวกับชาวโปรตุเกสและชาวสเปนที่ออกเสาะหาคินแคนทางใต้ เพื่อสำรวจหาทองคำและคินแคนตอนใต้ที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก คือ เศริมสร้างอ่านาจทางทะเลเพิ่มมากขึ้น เสียจนกระทั่งในปลายคริสตศตวรรษที่ 16 คืชสามารถเข้าแทนที่โปรตุเกส คือ เข้าไปมีอำนาจเหนือหมู่เกาะอินโดนีเซีย (East Indies) นอกจากนี้ยังได้ครอบครองแหลม Good Hope ความคุ้มเส้นทางที่จะไปยังตะวันออก คือสร้างฐานทางทหารและการค้าไว้ที่ปัตตาเวีย (Batavia) มัจูนันคือ Jakarta เข้าพิชิตหมู่เกาะเกร็งเทศ และยังมีกองทัพเรือที่จัดให้ค่อนขานมากอีกด้วย

ในปี 1606 Captain Willem Jansz แล่นเรือชื่อ Duyfken จาก Banda บุ่งไปทางตะวันออกเพื่อไปค้นหาเกาะที่มีทองคำ เขาได้แล่นเรือผ่านทางชัยฝั่งตอนใต้ของนิวเกิน และข้ามช่องแคบหอร์เรส จนกระทั่งเขามากลังนั่งตะวันตกของ Cape York Peninsula ตรงที่เรียกว่า Cape Keeweer สถานที่เขาไปถึงเป็นเขตที่แห้งแล้งและไม่มีทิวทัศน์ใด หลังจากนั้นเขาถูกเคินทางกลับบ้าน ที่กรุงปากแม่น้ำที่น้ำเค็มและน้ำจืดพงกันของแม่น้ำ Wenrock ถูกเรือของชาญก่อสังขันนั่งเพื่อหนานั่งจิกแท่นโภูมิที่จากพวาก Aborigines และมีถูกเรือคนหนึ่งถูกฆ่าตาย กับกังกล่าวประกอบกับคินแคนที่เข้าไปพบคั้งที่เขาโคบันทึกไว้ว่า "ไม่มีประโยชน์ที่จะทำอะไรที่นั่น" 8 ซึ่งอาจจะเป็นพื้นที่ประการแรกที่ชาวบุโรปมีที่อยู่ในเมือง ฉะนั้นจากลิ่งเหล่านั้นจึงทำให้มีผลในทางลบต่อชาวคั้นมาก กล่าวคือทำให้คั้นไม่สนใจที่จะค้นหาคินแคนและมีเป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งอีก 17 ปีต่อมา คือใน ค.ศ. 1623 นักเดินเรือชาวคัชก์ได้แล่นเรือเข้าไปในอ่าว Carpentaria อีกครั้งหนึ่งเพื่อเสาะหาทองคำ เครื่องเทศ และเผยแพร่ศาสนา แต่ก็พบแท่นคินแคนที่ป่าเตือนโนกร้าย

เส้นทางที่ไปยังหมู่เกาะอินเดียตะวันออก อันปกติคือ ออกจากทางทิศตะวันออก เนี่ยงเหนือของแหลม Good Hope นั้นทำให้เรือต้องเข้าไปในเขกลมสงบ (doldrums)

ในมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเรือจะส่งบลงเป็นเวลาหลายสัปดาห์ ก็ต้นชื่อ Hendrik Brouwer ໄก้เลี้ยงเส้นทางคั่งกล่าวโดยແລ້ມທ່າງຈາກແລມໄປທ່າງທະວັນອອກ ประมาณ 3,000 ไมล์ ແລ້ວນ່ຳໄປທ່າງເໜືອໄປຍັງນັກຕາວີຍ່າ ເຊົາທ່າວເລາໄກ໌ມີນາກກໍ່ຍ່າ ເພຣະ ມີກະແສນ້າແລະລົມຫ້າຍພັດ ສິ່ງນີ້ໄກ໌ສ້າງຄວາມປະຫັບໃຈໃຫ້ກັນບຣີ້ຫັກຂອືນເກີຍທະວັນອອກ (The Dutch East India Company) ນາກຈານບຣີ້ຫັກອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ກັນບຸກຄົນໃຫ້ເສັ້ນທ່າງ ຄັກລ່າງ

ເນື່ອຈາກແລມ Good Hope ແລະຫ້າຍັ້ງທະວັນທຸກຂອງອອສເທຣເລີຍບູ້ໃນ ເສັ້ນລະທຶງອຸປະກັນ ທ່າງກັນເພີຍ 4,300 ໂນ້າ ອະນັນຈຶ່ງທ່າໃໝ່ກັນບຸກຄົນເວົ້ມາງຄົນມັງເວີ້ມູໄປ ລຶ່ງັ້ງອອສເທຣເລີຍ ກັນຄຸນແຮກຕື້ອ Dirk Hartog ນໍາເວົ້ອ Eendracht ໄປັ້ງັ້ງ ອອສເທຣເລີຍ ເນື່ອເຄືອນຫຼາຍມ ດ.ສ. 1616 ເຊົາໄກ໌ສ້າງຫ້າຍັ້ງເປັ້ນຮະບະທາງປະມາມ 250 ໂນ້າ ແລະໄກ໌ຂັ້ນນົກໃນເກາະ ຈ ພົນຍົງທຶນທ້ອໂຄຍໃຫ້ໜີຂອງເຊາ ພ ກොຣັນເຊາໄກ໌ທຶນ ແມ່ນໂລະທໍ່ຈາກການເຢືນເຢືນຂອງເຊາເວົາໄວ້ຄາຍ ແລະເຊາຍັງໄກ໌ທຶນທ້ອສ້າງເໜີ້ນຂອງແພັນຄືນ ໃຫຍຸ້ທໍ່ຂາພວ່າ Eendracht Land

ເນື່ອຂ່າວເວົ້ອການຄົນພົບຄືນແກນໄປັ້ງປະເທດອັລັນຄາ ເປັ້ນທີ່ຂົບຄົກນ່າງປະເທດໃໝ່ແໜ່ງນັກຈະເປັນ Beach ຊົ່ງເປັນຄືນແກນທີ່ມີຕົ້ງໄປຄ້າຍທອງຄ່າແລະເກົ່າວົ້ອການ ຄືນແກນ Beach ນີ້ Marco Polo ໄກ້ມັນທີ່ເຊາໄວ້ວ່າຈະກົອງບູ້ໃນອອນໄກ ນັດ້ຈາກນັ້ນ ບຽດກັບກັນເວົ້ອກູກສ່ວັນໄປຄົນຫາຄົນແກນຄັກລ່າງ ອຍ່າງໄວ້ຄາມກອນໜັນນີ້ເວົ້ອກ້າຍລ່າ ທີ່ໄດ້ອອນເຫັນເປັ້ງອອສເທຣເລີຍໃນ ດ.ສ. 1618 ເວົ້ອກັກກໍ່ລ່າງໄກ໌ແກ່ Zeewolf ແລະ Mauritius ຊົ່ງບູ້ໄກ໌ກັນທີ່ເປັ້ນ Point Cloates ແລະ Exmount Gulf ຕາມລຳຄັບ

ໃນເດືອນກັງກຸມ ດ.ສ. 1619 Frederik de Houtman ມັນຄົມການເວົ້ອ 2 ລໍາ ແລ້ວັ້ງຫ້າຍັ້ງກັນທີ່ຂອງ Eendracht Land ຊົ່ງໄກ໌ກັນ Swan River Houtman ເຊົາໃຈຜົກຄົວ່າ Rottnest Island ເປັນແລມ ເຊາຈີ່ໃນເຫັນວ່າມີແນ້້າອູ້ບັ້ອງໜ້າ ແລະ

หลังจากนั้น 2 วันตามทางที่เข้าแล่นไปทางเหนือ เขายังได้เดินทางกลับแนวทิศใต้สู่กรุงและมาทางเด็ก ๆ หลายเก้า ซึ่งเขาให้ชื่อว่า "The Abrolhos" ซึ่งเป็นคำภาษาโปรตุเกส มีความหมายว่า "ເຕືອນໃຫ້ຮວມ" (Open your eyes)⁹ เขายังเรียกแนวชายฝั่งที่เข้าพบว่า Edel Land ตามชื่อญี่ปุ่นของบริษัทที่ไปในเรือเพื่อภาระการเงิน (supercargo) ของเขาว่า Jacobd' Edel อีก 3 ปีต่อมา เรือ Leeuwin ก็มาถึงด้านตะวันตก สุดยอดของตะวันตกเนี้ยงไก่และจุดที่สุดท้ายของการเดินทางนี้เรียกว่า Cape Leeuwin และ Leeuwin Land

การค้นพบของชาวกองทัพปั้งคงมีข้อมา กล่าวก็อว่า ใน ก.ศ. 1623 Jan Carstenz ซึ่งแต่นี้เรือจากชาว ได้โถ่พื้นดินที่ปัจจุบันเป็น Arnhem Land ซึ่งเขาก็ซื้อให้กับชื่อเรือสำเนียงของเขาว่า ในปีต่อมา เรือ Gulden Zeepaard ได้เดินมาถึงฝั่งใกล้กับ Cape Leeuwin และแล่นมุ่งไปทางตะวันออกประมาณ 1,000 ไมล์ เพื่อไปยังเกาะทรงปลาอยู่ช่อง Great Australian Bight แห่งเกาะและชายฝั่งแผ่นดินใหญ่ได้รับชื่อตาม Pieter Nuyts ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สำคัญที่อยู่ในเรือนั้น หลังจากนั้น 2 ปี เรือ Vyanen โถ่ออกตรวจสถาบันชายฝั่งตะวันออกเนี้ยงเหนือของ Exmouth Gulf เป็นระยะทาง 200 ไมล์ ซึ่งกัปตัน Gerrit de Witt ตั้งชื่อให้กับชื่อของเขานะ

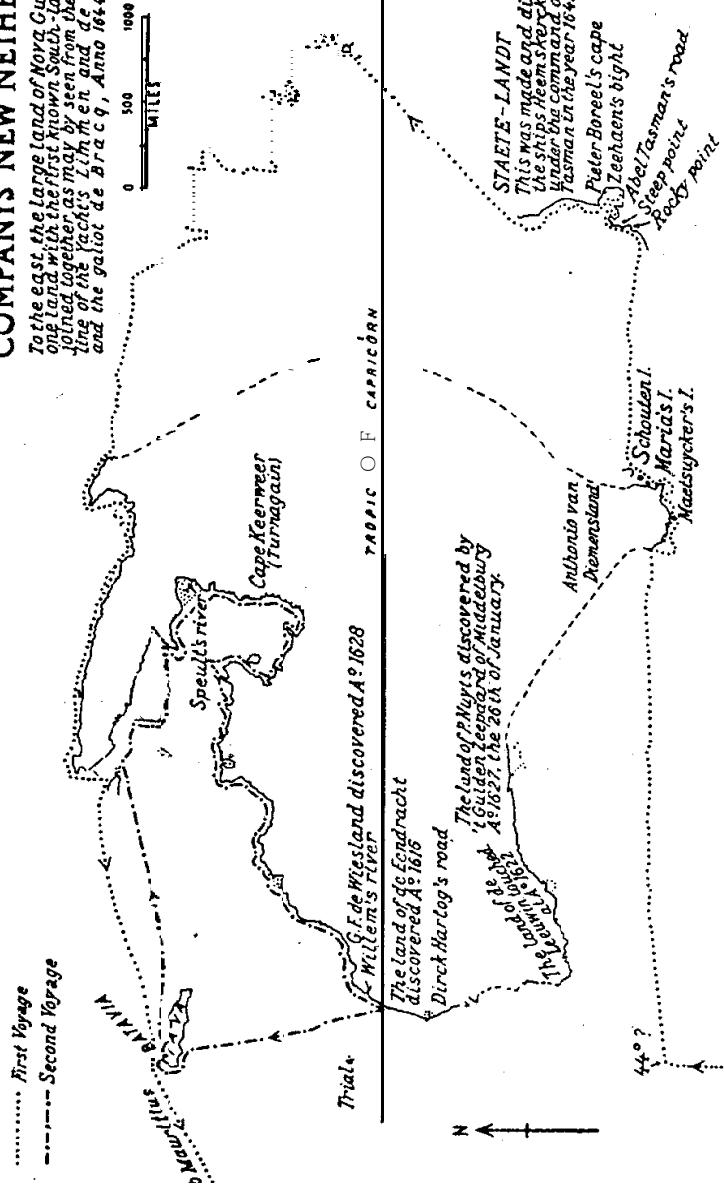
การสำรวจของเรือค๊า บางครั้งก็ประสบภัยครายซึ่งมีอาจลึกเลี้ยงได้ เช่น ภัยครายที่ซื้อเลี้ยงที่สุด คือการอับปางของเรือ Batavia ที่เคยหายไปใน Houtman's Abrolhos ใน ก.ศ. 1629 กล่าวก็อว่า ตอนที่เรือกำลังจะอับปาง Pelsart ผู้ที่อยู่ในเรือเตรียมตัวที่จะขึ้นบกบนเกาะเด็ก ๆ เกาะหนึ่ง และกัปตันชื่อ Francis ลงเรือเด็กเพื่อจะไปขอความช่วยเหลือจากเมืองบัคตาเวีย ในระหว่างที่เขามาไม่ถูกเรือ บางกุ่มโถ่ก่อการกบฏและฆ่าัญโญโดยสารทรายถึง 125 คน และคนอื่น ๆ ที่ไม่เห็นด้วยกับการกบฏ เมื่อเขากลับมาเขาก็จับพวกกบฏและแขวนคอมางคน พากหูดูแขวนคอ มี Jeronimus Cornelisz ซึ่งเป็นหัวโจกรวมอยู่ด้วย และเข้าจับกบฏอีก 2 คนปล่อยเกาะอีกครวญ การค้นหาคืนแคนตอนให้ยังไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชาวค๊าเข้าว่าจะมีคืนแคนที่อุบัติสมบูรณ์ ไม่รู้ชาติหน้าหาด มีเพชรนิลจินดาลดอกจนทรัพยากระบบท่อน ๆ ในคืนแคนตอนให้ของซึ่งโลก ค่ายเหตุนี้ สาขของบริษัทคือในเดียวกันตะวันออก (East India

COMPANY'S NEW NETHERLANDS

To the east the large land of Nova Guinea forming one land with the first known South Land and all of it joined together as may be seen from the dotted course

line of the Yacht's Lijfmen and de Zee-meeuw W

and the galion de Bracq, Anno 1644.

H

Tasman's Map of his Voyages (Original in the Mitchell Library, Sydney)

แผนที่การเดินทางของทัสมาน

Company) จึงตัดสินใจให้ส่งคณะสำรวจชื่อฟรานซ์ ทัสมัน (Abel Tasman) เดินทางไปพร้อมกับเรือ 2 ลำชื่อ Heemskerck และ Zeehaem ใน ก.ศ. 1642 ขึ้น การเดินทางครั้งนี้ ทางบริษัทมีความต้องการที่จะให้ทัพสัมมาชาติทางเดินเรือที่จะไปยัง อเมริกาโดยอีกครั้ง ทัพสัมมานเป็นนักเดินเรือที่ชำนาญ (seasoned seaman) ของบริษัท แท้เข้า กัน ไม่มีความเชี่ยวชาญทางภาคพอที่จะหางานขึ้นมาสร้างสรรค์ผลงานในส่วนใด อย่างไรก็ตาม บริษัทมีความต้องการอย่างมากและต้องการให้คณะของเขาราบงานอย่างรุ่นเรื่อง

ทัพสัมมานได้เดินทางถึง 2 ครั้งครวญกัน คือ ครั้งแรกในระหว่าง ก.ศ. 1642 - 1643 และครั้งที่ 2 ใน ก.ศ. 1644 ในครั้งแรกเข้าออกเดินทางใน ก.ศ. 1642 เรือของเข้า ได้แวะเดิมสถานที่ Mauritius ก่อจากนั้นแล้วเรือไปทางตอนใต้และลากต่อไปทาง ตะวันออกจนกระทั่งถึงที่เรียกว่าทัพสามานีญปัจจุบัน เข้าโค่นแล่นเรือรอบแหลมและแล้วก็เข้า หอดสมอใน Frederick Henry Bay(ปัจจุบันคือ Blackman Bay) คันนาร่อง ชื่อ Francois Visscher ได้ขึ้นบกและทำการสำรวจภูมิประเทศอย่างคร่าวๆ แต่เขาก็ ไม่พบชาวพื้นเมือง แม้ว่าเขายังเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับชนเหล่านั้น ในวันต่อมาคือวันที่ 3 ธันวาคมมีคลื่นจัมมากไม่เหมาะที่จะหอดสมอ ดังนั้นช่างไม้จ้างว่ายน้ำเข้ามั่งไปบังลงและ ทัพสัมมานก็ได้เข้าเป็นเจ้าของพร้อมกับคงชื่อให้ว่า Van Diemen's Land ตามชื่อ ขานหลวงใหญ่ Anthony van Diemen แห่ง Dutch East Indies และอ้างสิทธิ์ เป็นของขอตนคน¹⁰

หลังจากนั้นทัพสัมมานแล่นเรือต่อไปไปถึงนิวซีแลนด์ ณ ที่นั่นถูกเรือของเรือ Zeehaem 3 คน ถูกพหาเมารีส์ (Maoris) ฆ่าตาย ทัพสัมมานจึงเรียกชุด ๆ นี้ว่า Murderer's Bay (ปัจจุบันเรียก Golden Bay) และเขาก็แล่นต่อไป ขณะที่เรือของเข้าไปในที่ ๆ เรียกว่าช่องแคบคุกในปัจจุบัน ซึ่งเขาเกิดความมั่นเป็นคุณนำที่ กว้างและลึก ทัพสัมมานเลี้ยงมั่งไปทางเหนือมั่งไปยังปลายสุดของนิวซีแลนด์ ซึ่งเขาระบุว่า Cape Maria van Diemen ตามชื่อภรรยาของเจ้านายของเข้า ในเดือนมกราคม

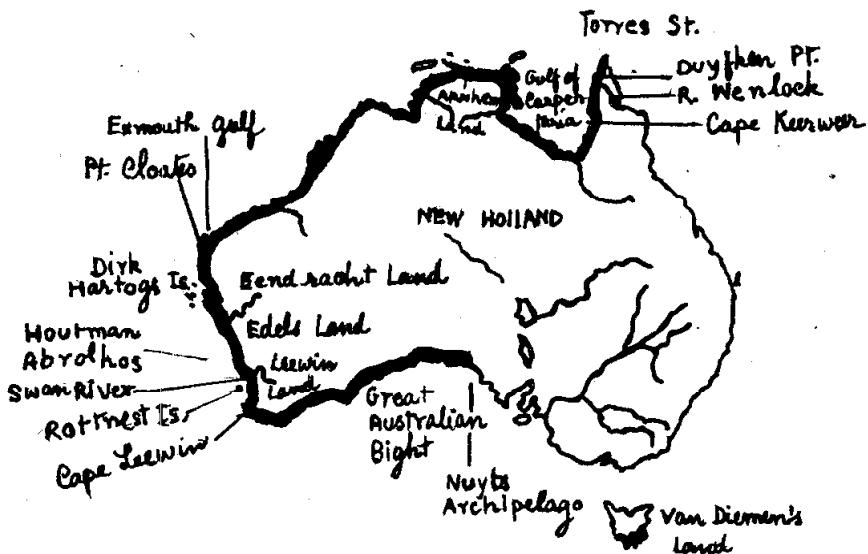
ค.ศ.1643 เขาทพบเคาะบางเกะ ໃນหมู่เกาะ Tongan ใกล้ไปทางเหนือ หัวสมัน
ไก่คันหาหมู่เกาะ Mendona's Solomon Islands แต่เขาทพบประสบความล้มเหลว
จากนั้นเขาก็เดินทางกลับโดยเด่นเรือรบทางเหนือของนิว Guihi การเดินทางครั้งนี้หากจะ
ประเมินผลทางค้าภูมิศาสตร์แล้วนับว่าประสบความสำเร็จอย่างยิ่งคงที่สุด แต่หากพิจารณาใน
ค้าการค้า โฉนดที่หัวสมันมิได้พบสิ่งใหม่ๆอันเป็นประโยชน์ทางการค้า จะนับคัดจึงถือว่าการเดิน
เดินทางครั้งนี้เป็นการลูกูญเสียเงินทองอย่างน่าเสียดาย

อย่างไรก็ตาม Van Diemen ก็ส่งหัวสมันออกเดินทางไปอีกใน ค.ศ.1644
เพื่อหาเส้นทางที่อยู่ระหว่างนิว Guihi กับออสเตรเลีย หัวสมันก็เหมือนกับปีก่อน เรือคนก่อน ๆ
ที่ประสบความล้มเหลวในการค้นหาช่องแคบหอร์เรส แต่เพื่อทดสอบความล้มเหลวคงกล่าว
เข้าใจออกตรวจสืบพร้อมกับทำแผนที่ชายฝั่งทางเหนือของนิวซูลแลนด์ โดยเริ่มจากอ่าว
คาร์เพนท์ราเวียบปีจันสิง de Witt's Land ซึ่งเป็นระยะทาง 2,000 ไมล์ เขาได้เดิน
ข่องว่างไว้หลายแห่ง ได้เพิ่มพูนความรู้ทางภูมิศาสตร์ไว้มาก ในขณะเดียวกันก็ได้สูญเสีย
ที่ว่า "ทวีปแห่งนี้ถูกแบ่งเป็นสองส่วนเท่า ๆ กันด้วยทะเลภายใน" ไม่เป็นความจริง สิ่งที่
หัวสมันพบเป็นที่แห้งแล้งและไม่มีน้ำaware เวียน แต่สิ่งที่มิใช่เป็นความผิดของ หัวสมันและก็
มิใช่เป็นความผิดของ van Diemen อย่างไรก็ตามยังมีอ่านจากของบริษัทไม่พอใจนักต่อผล
การเดินทางของเขางานนี้ เพราะสิ่งที่หัวสมันบรรยายด้วยได้ให้ประโยชน์แก่บริษัทแท้จริงไม่ได้
ช้ากว่าหัวหนังที่จะได้พบเมืองทอง หรือเมืองเงิน แต่แล้วสิ่งที่เขารายก็คือที่ ๆ ว่างเปล่า
แห้งแล้งอย่างเหลือล้น ค่ายเหตุนี้เองช้ากว่าหัวหนัง ได้ลงทะเบียนแคนเน่นและเกรย์มทั้งสอง
หากินแคนเน่นใหม่ที่มีทรัพยากร

อย่างไรก็ตามอีก 50 ปีต่อมา มีเรือคันหลายลำที่ໄດ້ไปยังฝั่งตะวันตกและเรือ
คล้ายลำอันปางลงอันเป็นเหตุการณ์ที่หลักเลี่ยงไม่ได้ คันนั้น ใน ค.ศ.1696 ทางอัมสเตอร์ดัม^{กัม}
ได้ส่ง William de Vlamingh ไปพร้อมกับเรือชื่อ Gulvink และเรือขนาดเล็ก
อีก 2 ลำ เพื่อไปค้นหารือท้องปาง แต่เขากลับไม่พบเชาคันไม่พบแม้กระทั่งหนึ่ง

ที่ให้ล่ามภูมิประทศที่อุคาม ณ ที่นั่นเขาได้ใช้เวลาสำรวจอยู่หลายสัปดาห์ ณ แม่น้ำแห่งนี้มีห่านสีดำเป็นจำนวนมาก และเขาก็ได้จับไปจำนวนหนึ่งเพื่อเอาไปเลี้ยงที่บ้านท่าเรือ Vlamingh จึงเรียกแม่น้ำแห่งนี้ว่า Swan River และในระหว่างที่เขาทำการสำรวจอยู่นั้น เขายังได้เดินทางบ้านไกลไปจากที่ ๆ เป็นที่ตั้งของเมืองเพิร์ธ (Perth) ในปัจจุบัน Vlamingh ได้ทำการยงงานผลักดันไปยังยอดลันคา แต่แล้วก็ไม่มีอะไรคืบหน้า New Holland ก็ยังคงเป็นคืนแคนอันไม่ทิ้งประการดนาอยู่นั้นเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลจากการสำรวจของทั้งสอง ชื่งสูญเสียเงินทองเป็นอันมาก ทำให้ไม่คุ้มกับการลงทุน ดังจึงหันเนื่องความสนใจไปที่จะไปค้นหาคืนแคนอันอีกครั้งไป

แผนที่การค้นพบของดัชเชส

— Dutch discoveries

1.2.4 ชาวอังกฤษ

การเดินทางมายังคิมแคนตอนใต้ของอังกฤษในครั้งแรกประสบกับความหาย茫茫สาครี ใน ค.ศ.1622 เรือ Tryal เป็นเรือที่เดินทางกลับอินเดียอันปางนหินโลสโคราฟท์ ตอนเหนือของหมู่เกาะ Monte Bello และแม่ว่ากัปตันเรือคือ John Brooke และผู้อ่อนอ้อ 45 คนได้เดินทางด้วยเรือแจ่มามาลิงบัตตาเวียด้วยความยากลำบาก บรรดาคนอื่น ๆ อีก 82 คนพิพร้อมกับลินภารท์มีค่ากู้ภัยหายลืม ยังมีเรืออังกฤษอีกสักหนึ่งชื่อลอนคอน ไก้มานีส์ไกล์กับ Houtman's Abrolhos ใน ค.ศ.1681 แต่ไม่ได้พบค้างอยู่ในอ่าวมาบวี เว้นแต่วันตรายเข่นนั้น

ชาวอังกฤษพบแรกที่ไช้ดังบัน New Holland ที่แท้จริงคือใจรัสลัคที่มากับเรือ Cygnet ซึ่งໄດลุนไปทางใต้โดยเดินทางมาจากติมอร์ (Timor) เพื่อทำการเก็บแคนของพากัดช์ ในบรรดาใจรัสลัคเหล่านี้มีนักพัฒนาภูมิประเทศชื่อ William Dampier ซึ่งเป็นนักล่าที่สำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้อังกฤษสนใจเดินทางแห่งนี้ ในเดือนมกราคม ค.ศ.1688 เรือ Cygnet ต้องนำเข้าไปช่องในอ่าวบันชาญดังที่วันก่อนเดินทางเนื่องจากน้ำที่เป็น King Sound มีจุดบันและที่น้ำแข็ง Dampier พบร่องน้ำที่แห้งแล้งเป็นทรายและ沙砾 แคลนน้ำ ไม่มีน้ำไม่ใช่ผลเดย์ นอกจานน้ำเข้ายังไคพบร่องน้ำเมือง อีกคราวซึ่งเขากล่าวว่าเป็นมนุษย์ที่แสนจะน่าสงสัยที่สุดในโลก ทั้งนี้เพราวย่างปร่างก็แตกต่างไปจากมนุษย์ แต่จะแยกต่างหากสักก์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเขาระดับอังกฤษเขากลับได้รับความนิยมจากประชาชนมาก เพราะเขาได้เขียนหนังสือชื่อ A New Voyage Round The World ในหนังสือเล่มนั้นเขาได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับ New Holland ที่เขาไปพบรามหาที่ได้รับชื่อเสียงมาก จนกระทั่งความเป็นใจรัสลัคของชาฤกนมองข้ามไปเสีย¹¹

ในปีต่อมา (ค.ศ.1699) เขาได้เดินทางกลับไปยัง New Holland อีกครั้งหนึ่ง แต่ไปในฐานะของผู้บังคับการเรือ HMS Roebuck เขายังคงการที่จะตรวจสอบดังที่เดลกะวันออกที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก เมื่อจากเขามีผู้บังคับการที่ไร้ความ

สามารถและเป็นนักสำรวจที่ไม่มีความเพียรพยายาม ประกอบกับเรือเก่ากว่าครึ่ง และยังบุพพ์ อิกค์วัย เขาจึงไม่ประสบความสำเร็จ เขาขึ้นบกครั้งแรกที่ Shark Bay เพื่อเสาะหา น้ำคุณ ที่จากนั้นก็แล่นเรือไปทางเหนือ และทดสอบอุณหภูมิระดับหนึ่งในระหว่างเดินทางเรียกกัน ในปัจจุบันว่า Dampier Archipelago และใกล้กันที่เรียกว่า Roebuck Bay ใน ปัจจุบันกินแคนแคนน์เป็นที่รู้จักกันในหมู่ชาวคริสต์ ดังนั้น เขาจึงไม่ได้พบอะไรใหม่ มีหน้าที่สำคัญเรื่องของการนับถ้วน ว่าอย่างหนัก เขายังเลือกออกจากผืนแผ่นดินใหญ่และแล่นไปยังดินmor ชาแล่นเรือเพื่อเดินทางมื้งเหนือของนิวเกินีเป็นระยะเวลาหนึ่งและทั้งหมดนี้ว่า เกาะแห่งนี้และ New Britain ถูกแบ่งกันออก成สองแคว แต่ชา็คไม่สามารถจะน้ำเรือซึ่งมีกรุงสอบชายฝั่ง ของ New Holland ให้อีกเพรากะสภาพของเรือไม่เอื้ออำนวย ในที่สุด เรือก็คงลงในขณะที่ ตอนสมอออกจาก Ascension Island ในช่วงต้น Dampier และถูกเรือจ่ากอง ของโคลัมเบีย เรือที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าในทางปฏิบัติแล้ว Dampier ไม่ประสบผลสำเร็จแท้ อย่างไร อย่างไรก็ตาม เขายังเป็นบุคคลที่มีคุณเด่นและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องการเดินทางของเขายังคงระทึกใจอังกฤษตั้งแต่มาสนิจทะเบียนมากขึ้น。¹²

ใน ค.ศ.1760 เดือน ๗ มีกัปตันเรืออังกฤษสามคนได้แล่นเรือเข้าไปใน มหาสมุทรแปซิฟิก กับพี่น้องสาม人即 Byron , Wallis และ Carteret มีเพียง Carteret ผู้เดียวที่ได้แล่นเรือชื่อ Swallow เข้าไปใกล้ออสเตรเลีย และชา็ค พบเกาะโนอาโนอิกครั้งหนึ่งใน ค.ศ.1767 ปีก 2 ปีก่อนมา ชาวฝรั่งเศสชื่อ Louis Antoine de Bougainville ได้เข้ามาใกล้ออสเตรเลียมากขึ้น Louis ได้เข้าพักที่ตาหิติ (Tahiti) ระยะหนึ่งแล้วแล่นเรือมุ่งไปทางตะวันตก และได้พบ Espiritu Santo ของ Quiros และเขายังแล่นเรืออีกครั้งหนึ่งไปโดยหวังที่จะไป ให้ถึงชายฝั่งตะวันออกของ New Holland อย่างไรก็ตาม เขายังพบอุปสรรคกับแนวทิศ ประการที่ทำให้เขาเดินเพียรพยายาม ซึ่งที่จริงนั้นปัจจุบันเป็นทางตอนเหนือของรัฐ ควีนสแลนด์ (Queensland)

JAMES COOK

Portrait by John Webber in the National Portrait Gallery, London

ในระยะเวลาเดียวกันคือใน ศ.ศ.1768 กระทรวงทหารเรืออังกฤษ (English Admiralty) ได้มีคำสั่งให้เรือโทเจน์ ส คุก (Lieutenant James Cook) เดินทางโดยเรือลำเลียงล้านพินที่คัคแพลงแล้ว ชื่อ Endeavour เพื่อออกไปสำรวจจุดที่การวินสโตร์ผ่านทางอาทิทย์ที่ Tahiti และให้เสาะหาคินแคนตอนให้ชัดยังไม่เป็นที่รู้จัก การเดินเรือครั้งนั้นของคุก นับว่าเป็นการเดินเรือที่ยิ่งใหญ่ และมีความสำคัญพอ ประวัติศาสตร์ คุกเป็นบุตรของกรรมกรที่รับจ้างทำนาผู้ไถ่ท้ามาด้วยความสามารถของตนเอง คุกได้เดินทางไปพร้อมกับบุคคลสำคัญอีกหลายคน เช่น Joseph Bank¹³ ผู้เป็นนักศึกษาวิชา พฤกษาศาสตร์ที่มุ่งมั่น มี และมีความสนใจทางวิทยาศาสตร์อีกหลายคน จุดหมายปลายทางแห่งแรกของเรือ Endeavour คือท่าชิคิอัน เป็นที่ราบระดะงหัวน้ำส า ใจจรผ่านทางอาทิทย์ แต่คุกได้รับคำสั่งเป็นการลับให้ค้นหาที่ปางหนองไก่ ซึ่งอยู่ในเส้นทาง ที่สูงขึ้นไป และลากหากาชาหาไม้พับใช้จะต้องแล่นไปยังตะวันตกจนกระหั้นนิวซีแลนด์ (New Zealand) และก็แล่นเรือกลับบ้านกาม เส้นทางที่เข้าคิวาว่าค่าที่สุก

คุกและคณะเดินทางกลับมาในเดือนเมษายน ศ.ศ.1769 เขาได้บุกเบิกเป็น เวลาสามเดือน ทำการสำรวจและทำแผนที่เกาะใกล้ ๆ หลายเกาะซึ่งเขาให้ชื่อว่า Society Group หลังจากนั้นก็แล่นเรือมุ่งไปทางใต้แท้แห่งที่ชาวชาวยิปปุสเซียน ชากลับพบ ทะเลอันกว้างใหญ่ที่ถูกพายุทิพกามาจากตะวันตก อย่างไรก็ตามชาวมาร์กิสีนิวซีแลนด์ ในเดือนกันยายน และในระยะที่เขากลับเรือไปทางขวารอบเกาะเป็นระยะเวลา 5 เดือน เขายังคงสูญเสียให้เห็นว่าทุกอย่างที่ว่า ภาระนี้เป็นส่วนหนึ่งของที่มองไม่เห็นนั้นไม่เป็น ความจริง ที่จริงแล้วมันเป็นเกาะใหญ่สองเกาะที่ถูกแบ่งโดยช่องแคบเล็ก ๆ ชื่อทัสมัน เข้าใจผิดคือความเป็นคุ้งน้ำหรืออ่าวเล็ก ๆ คุกเป็นผู้ถูก ช่องแคบทั้งกล่าวมีจุดน้ำในชื่อ ของคุก

คุกได้ทำแผนที่เกี่ยวกับนิวซีแลนด์โดยความถูกต้องและแม่นยำยิ่งน่าทึ่ง หลังจากนั้นเขาก็เดินทางกลับเจ้าหน้าที่เพื่อหาเส้นทางที่ค่าที่สุกกลับบ้าน แต่คุกหน้าไม่ค่อย

เข้ามา โครงการที่จะเดินไปทางตะวันออกโดยทาง Cape Horn ถูกยกยิ่ง และเพื่อทดสอบ โครงการที่ล้มเหลวนี้ ถูกตัดสินใจออกสำรวจชายฝั่งของ New Holland ซึ่งยังไม่เป็นที่รู้จัก

ในตอนเช้าของวันที่ 20 เมษายน ก.ศ. 1770 ร้อยโท Zachary Hicks ได้รายงานว่ามีคืนแคนอยู่เบื้องหน้า ถูกเรียกชื่อว่า Point Hicks แม่น้ำดูบันเรียกว่า Cape Everard ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของวิคторيا (Victoria) คืนแคนที่พนมป่าไม้ เรียกว่าชุมชน และมีท่าที่จะเป็นท่าฯ ลุคสมมูร์ เขาเห็นควันไฟแสดงว่าจะต้องเป็นท่าฯ มีคนอาศัยอยู่ เรือ Endeavour ใช้เวลาหลายวันในการเข้าฝั่งทางเหนือมองหาที่ท่องสมอคี แต่พบเพียงที่เดียวคือ Twofold Bay แต่ในเวลาถัดคืนarrow แห่งนี้จะหายไป พากษา มองเห็นพาก Aborigines บนชายหาดใกล้ Red Point ถูกและ Banks พยายามจะขึ้นบกโดยกรรเชียง แต่กลับแรงมากเกินไปจึงยังไม่กล้าเสี่ยง ชาวพื้นเมืองที่เข้าเห็นให้หนีไปแล้ว เช้าวันรุ่งขึ้นเรือใหญ่ถูกสอนสมออยู่ทางทิศของฝั่ง ขณะที่ถูกและคณะพยายามที่จะขึ้นบก น้ำยสองโคง เรือเดินทางไปท่องสมออยู่ทางทิศของฝั่ง ขณะที่ถูกและคณะพยายามที่จะขึ้นบก พากษาถูกชาวพื้นเมืองช่วยหนินและพุ่งหอกเข้าใส่ ชาวพื้นเมืองได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย และได้วิ่งหนีไป

ในอีก 2 - 3 วันต่อมา ถูกและคณะสำรวจอ่าว เขามักเห็นชาวพื้นเมืองน้อย ๆ แม้จะเข้าจะพยายามถูกมิตรแท็กท่องล้มเหลว การสำรวจคืนแคนสร้างความประทับใจให้กับถูกมากโดยเนพะคืนแคนที่อยู่ตรงหัวอ่าว ซึ่งเขาได้มันทิ่กเอาไว้ ว่ามันช่างเป็นทุ่งหญ้าทึ่งงามที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ในแน่นี้ ชาจับปลากระเบนลงตัวในฝูงได้หลายตัว ถูกคิดว่าจะเรียกที่ทรงนนว่า Stingrays Harbour แต่เนื่องจาก Banks และคันอื่น ๆ ไม่เก็บหินไม่ที่ประหลาดใจเป็นอันมาก เขายังเปลี่ยนใจเรียกว่า Botany Bay ณ ที่นั่นมีการซักซูวัน นิการลักซ์หรือเรือพร้อมกันวันที่ ๗ มาเยือนไว้ในทันที บจดูบันทึกไม้สนไม้บุ้ง ไปแล้ว แต่ที่ Kurnell อนุสาวรีย์ที่ทำเป็นภูเขาแหลมยังคงอยู่ ซึ่งเป็นเครื่องหมายให้ทราบว่าเป็นถูกแรกที่ถูกใหญ่ที่สุดในโลก

หลังจากนั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์เศษ เรือ Endeavour ก็มุ่งไปทางเหนือห่างจากอ่าว Botany 9 ไมล์ เรือโค้กแล่นผ่านเข้าไปในทางเข้าอ่าวอีกแห่งหนึ่งซึ่งถูกให้ชื่อว่า Port Jackson ความชื้อของเจ้าหน้าที่คนหนึ่งแห่งกระหวงหารเรืออังกฤษ การที่ถูกมิได้แสตนเรือเข้าไปจึงทำให้เขามีพบอ่าวที่ปลอดภัยที่สุดแห่งหนึ่งของโลกซึ่งเป็นที่ ๆ นครซิดนีย์ (Sydney) ตั้งขึ้น

ในวันที่ 16 พฤษภาคม เรือ Endeavour แล่นผ่าน Point Danger ซึ่งเป็นเครื่องแสดงรวมแคนระหว่างรัฐที่เป็นนิว เซาท์ เวลส์ (New South Wales) กับควินสแลนด์ ในปัจจุบัน วันเดียวกันเรือแสตนผ่านอ่าวอันกุลวิ่งใหญ่ที่มีน้ำทะเลที่ลึกไม่เข้ม อุกจิงคากว่าคงจะมีแม่น้ำใหญ่ไหลลงอ่าวแห่งนี้ และเข้ากับถูกห้อง และบนฝั่งของแม่น้ำนั้น มีจุนัน เป็นที่ตั้งของนครบริสเบน (Brisbane) เมืองหลวงของควินสแลนด์

หลังจากนั้นไม่นาน ถูกโค้กันหักไว้ว่า ทะเลงบอย่างน่าประหลาด แต่เขามิทราบว่าขยะนั้นเข้าโค้กแล่นเรืออยู่ภายในกำแพงของแนวทิโนสโตร์กในญี่ปุ่น (The Great Barrier Reef) ในไม้ช้าเข้ากับราย เพราะในตอนกลางคืนของวันที่ 1 มิถุนายน เรือ Endeavour แล่นเกยตัวบนแนวทิโนสโตร์กในเวลา 24 ชั่วโมง จนอยู่ในภาวะอันตรายที่อาจจะอับปางลงทั้งลำ เขาโค้กสั่งให้นำเป็น อับเนาและลิ่ง ของอื่น ๆ ที่หักโดยทั้งหมด เพื่อให้เรือเบาขึ้น และในที่สุดเขาก็สามารถลากเรือออกจากบริเวณนั้นໄค หลังจากนั้น 3 วัน เขาก็นำเรือเข้าไปในแม่น้ำเล็ก ๆ ซึ่งเขาเรียกว่า Endeavour River และเรือโค้กรับการซ่อมแซม ขณะที่ถูกกำลังรบล้อมเพื่อร่วมในการเดินทาง โฉมีการติดต่อกับพวาก Aborigines Banks โค้กพัฒนาไปมีประสาดหลายชนิด และสัตว์ประหลาดอย่างกระโดด เกี้ยว กระตูบนาขานหลังที่แข็งแรง ชาวพื้นเมืองเรียกว่าจิงโจ้ (Kangaroo)

ในระหว่างทางกลับบ้าน ถูกพูดว่า เรือโค้กอยู่ในบริเวณแนวทิโนสโตร์กแต่เขากลับกันไปโค้ก ปลายเดือนสิงหาคม เขายังโค้กพัฒนาให้เห็นว่า ออสเตรเลียและนิวเกินีซึ่งแคน

ซึ่งเขาให้ชื่อว่า Endeavour Strait และท่อจากนั้นเขาก็ขึ้นบนกานนเงาะเล็ก ๆ เกาะหนึ่ง และเข้ายิ่งครองท่อออกแนวชายฝั่งหันหน้าที่เข้าพบเป็นของอังกฤษ เขาตั้งชื่อว่า

New South Wales

จะเห็นไกว่าชายฝั่งทางตะวันออกคั่งกล่าวมีไกด์เป็นภูมิประเทศที่แห้งแล้งและน้ำสังเวชังที่ Dampier และคนอื่นไกพรมนาอาไว ถูกไก่กล่าวไว้ว่า "ในประเทศไทย กว้างขวางเช่นนี้ ไม่ท่องสักสายเดียว ที่ชัพน์แทบทุกชนิดสามารถเจริญเติบโตและออกงานไก่" ¹⁴ นอกจากนั้นเขาก็ยังรายหัวศนคติของเขามาเกี่ยวกับชาวพื้นเมืองว่าพากันน้ำใจจะมองคูเป็นมุนย์ที่หัวร้ายที่สุดที่อยู่บนโลก แต่ในความเป็นจริงพากเขาเหล่านั้นมีความสุขมากกว่าชาวบุรุปเสียอีก เขายังชี้ให้ดูอย่างเท่าเทียมกัน เขาอยู่กับพื้นคินและห้องห้วยเดี่ยว อย่างลึกลับที่เข้าเป็นแก่การค่างชีวิตของเขารู้ว่าชาวพื้นเมืองที่ไม่ทูหรา อุปในอาการที่อบอุ่นสบาย จะนั่งจิ่งไม่จำเป็นจะหงอยใช้เสือผ้ามากชน ¹⁵

แท้เมื่อคูกะเดินทางกลับมาถึงลอนדון ใน ค.ศ.1771 พากคนรอบข้างและพากนักลือเมียนไกหัวเราะเยาะ การชื่นชมชาวพื้นเมืองของเขายังคงความอ่อนน้อมถ่อมตนเข้าไก่รายงานกับระหว่างหารเรื่อว่า เขายังไม่พบคินแคนตอนให้และยังแสดงความเห็นว่า มันอาจจะไม่มีคินแคนคั่งกล่าว แท้ระหว่างหารเรือก็ไม่เชื่อมั่นมาก ไกด์ส่งคูกอกไปสำรวจอีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ.1774 พร้อมกับเรือสองลำคือ Discovery กับ Resolution เพื่อไปทำการค้นหาใหม่ เรือของคูกะไกด์แล่นเข้าไปในทะเลให้ในระดับเส้นธูงที่สูงกว่าความยกลำบาก และมีแทกอนน้ำแข็งกับติมะ เขายังไกด์เดินทางกลับอังกฤษในปี 1776 โดยยิ่งกว่า คินแคนตอนไกด์นั้นภูมิศาสตร์อังกฤษจะหงอยไม่ยอมรับแม่นอน คั่งนั้นในปีนั้นผลของการสำรวจจูราภัยกับว่า

1. ความพยายามของมนุษยชาติที่ลงกระทำโดยชาวเชินคู จีน มุสลิม แคชอร์อิก และโปรเตสแตนท์หรือผู้มีความสามารถเช่น ถูกหักห้ามคินแคนตอนให้กัน กล้ายเป็นการพิสูจน์ว่าเรื่องราวเกี่ยวกับเงาะที่มีทองคำมหาศาลเป็นเรื่องปกมกเท็จไป

2. คินแคนตอนที่อันไม่เป็นที่รู้จักจะห้องไม่มีแน่นอน
3. คินแคนตอนที่อาจจะเป็นหังคินแคนที่แห้งแล้งและที่เร่งเร้าให้มีการจินตนาการแต่ไม่ใช่คินแคนที่จะเร่งเร้าให้กระหายให้กันหากความมั่งมี¹⁶

1.3 การทั้งรกรากสมัยแรก (First settlement)

ถึงแม้ว่ารัฐบาลอังกฤษจะสนใจในรายงานของกัปตันคุกว่าค่ายเรื่องการค้นพบของเขามา แต่รัฐบาลอังกฤษในขณะนั้นยังไม่พร้อมที่จะยกເອາວຸສເຕຣ ເລີຍເປັນອາມານິຄມ ເບີນ ເຮືອງທີ່ນໍາສັງສົ່ງວ່າ ກາຣທັງຮຽກໂຄຍດາວຂອງອັງກຸມນັ້ນຈະນຳຂຶ້ນໂຄຍເວົວຫຼືໄມ້ດ້າຫາກໄມ້ເປັນເພຣະສັງຄຣາມເອກຣາຊອເມຣິກັນໃນ ຕ.ສ.1776

1.3.1 ມຸດເຫດ

ເປັນເວລານານກວ່າໜຶ່ງສົກວະນີ້ເປັນວິທີປົງປົງຕີຂອງອັງກຸມທີ່ຈະສັ່ງອາຊູາກທີ່ໄມ້ພິ່ງປະກາດນາໄປຢັງເມຣິກາ ວິທີປົງປົງຕີຄັກລ່າວັນເຮີຍກ່າວກາບປ່ອຍເກະ ກ່ອນສົກຮາມດູເອກຮາຊ ເອນເຣິກາ ອັງກຸມໄດ້ສັ່ງນັກໄຫຍ່ຮຽກຖຸກເວົວໄປປີລະໜຶ່ງພັນຄນ ໄປຢັງໄວ່ທາງທອນໄທ ເພື່ອທີ່ເວອຣີຈີເນີຍ¹⁷ ແກ່ກາຣູໝູເສີຍອາມານິຄມເມຣິກາໄປເນື້ອກັງສົກຮາມດູເອກຮາຊ ທ່ານໄ້ອັງກຸມ ໄນສຳເນົາດູປົງປົງຕີເຫັນນີ້ເອົາໂປ່ອໄປ ຜູ້ພັກນາວັງກຸມຍັງຄົງ ໂທ່າໄ້ເນເທັນັກໄຫຍ່ຜູ້ກະທ່າຄວາມມີດ ທາງລັກເດືອນໄມຟ້ອຍ ແລະຄວາມຜິດສັດນາເບາ ເນື້ອໄໝສຳເນົາດູເນເທັນັກໄຫຍ່ໄດ້ອີກ ກີ່ກ່ອງຊັ້ນ ໃນຄຸກໃນອັງກຸມ ໃນໄມ້ຫຼາຍໆຂອງອັງກຸມທີ່ແນ່ນໄປກ່າຍຜູ້ທອງຫາ ຈົນໄໝເພີ່ມພອ ບາງທັກທອງນ້າ ນັກໄຫຍ່ມາຊັ້ນໄວ້ໃນເວົ້ວເກົ່າ ຖ້າທີ່ທົກສອນໃນແນ້າເໝານສີ່ກົງລອນຄອນ ເນື້ອເກີມຜູ້ຫາເຊັ້ນນີ້ ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະທອງຫາສັດນີ້ ຈະສັ່ງນັກໄຫຍ່ທີ່ອັກເນເທັນັກທີ່ກັນນັ້ນໃນ ຕ.ສ.1779 Sir Joseph Banks ຜູ້ທີ່ເປັນນັກພຸກໝາສັດທີ່ເຄຍຮ່ວມເຄີນທາງໄປກັບຄຸກ ໃນເວົ້ວ Endeavour ຄວັງແຮກ ໄກສອແນະແກ່ຄະກຽມກາຮາຊອງ The British House of Commons ວ່າງຮູ່ມາລ ຄວາມທັກອາມານິຄມສໍາຫັນລົງໄທ່ນັ້ນທີ່ Botany Bay ຜັກປັບຄຸກເຄຍໄປເນື້ອ ຕ.ສ.1770

รัฐบาลอังกฤษและนั้นประสบมีภูมานามากมาย มีภูมานักโไทย เมื่อเปรียบเทียบกับมีภูม่าอื่น นับว่าเป็นมีภูม่าใหญ่มาก นอกจากนั้นรัฐบาลของ Pitt ยังมีภูม่าอันໄค์แก่ผลของการปราบชัยในเมริกา มีภูมาริคเคนท์อังกฤษเข้ามีครองในอินเดีย หนึ่งสิบของ Prince of Wales ภารก่อการต่อต้านระบบทาง อย่างไรก็ตามมีภูม่าอันเกิดจากนักโไทยจะเป็นมีภูมานักอ กเพรา มีรายงานข่าวที่น่าสังฟังถูกตัวอยู่เสมอ ๆ เกี่ยวกับการจลาจลที่พวกนักโไทยก่อขึ้น และความหวาดกลัวในโรมะนักที่กำลังแพร่ออกไปทั่วประเทศ ทั้งนี้เพราะคุณแอ็คมากร มีภูมานี้ໄค์ ท่าให้รัฐบาลของ Pitt ห้องรับตัดสินใจระหว่างทำการไประการนั้นลงใบสำหรับมีภูมานักโไทย ตั้งนั้น Lord Sydney ໄค์ประการในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1786 ว่า พระเจ้าแห่งคินทร์หนักกว่า Botany Bay ควรจะเป็นสถานที่พวกนักโไทยจะไปพำนัก เขาสั่งให้กระหวงหารเรือจักราเรือจำนวนหนึ่งที่บรรทุกโไทยໄค์ 750 คน ไปยัง Botany Bay พร้อมกับเสมี่ยง ลิ่งจำเป็นและอุปกรณ์เพื่อการเกษตรกรรมซึ่งนักโไทยจะเป็นต้องใช้ในคินเคนแห่งใหม่นั้น¹⁸

พวก Wits ในลอนดอนต่างก็เย็บหญันในความคิดที่จะสร้างอาณาจักรของพวก ขโนย สมาริชของรัฐบาลต่างก็ໄห้แย้ง แม้แต่นักโไทยเองก็ไม่พอใจเพรา เขาญี่สีกว่าเขาจะห้องถูกเนรเทศตลอดชีวิต และเข้าไปอยู่ในประเทศไทยไม่ได้อีก การคำรงชีวิตของพวกชาคนจะขึ้นกวน่าที่เป็นอยู่ แม้จะมีการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตามการคำเนินการก็ไม่โภปรารถ

1.3.2 คุณภาพและบทบาทในการปกครองภายในห้องเรียน

ในการบริหารอาณาจักร รัฐบาลอังกฤษໄค์แต่งตั้งให้อาร์เธอร์ ฟิลลิป (Arthur Phillip) มาคำรงค์ทำหน่งเป็นข้าหลวงใหญ่ กัปตัน John Hunter ของเรือ Sirius ໄค์รับอานาจให้คำรงค์ทำหน่งที่จากฟิลลิป เมื่อฟิลลิปตาย Major Robert Ross ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหน่วยนาวิกโยธิน คำรงค์ทำหน่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด (Lieutenant-governor) กัปตัน David Collins เป็นอัยการศาลทหาร ทำหน้าที่เป็นพึงอัยการที่ปรึกษาของศาลและทนายจำเลย พร้อมกันไปในค้าในศาลทหาร (judge-advocate) John White เป็นนายแพทย์ใหญ่ (surgeon general) และ Reverend Richard Johnson เป็นอนุศาสนจารย์

สำหรับฟิลลิป เป็นข้าราชการราชนาวีบ้านญี่ปุ่นเลือกสมรสระหว่างอังกฤษและ

เยอรมัน ค่ารังชีพอยู่ในตอนให้ของอังกฤษ ตอนที่เขารับมอบหน้าที่อาชีวะเพียงจะ 48 ปี เนื่องจากได้รับแต่งตั้งให้เป็นข้าหลวงใหญ่เช้าของเข้าปกครองอาณาบริเวณที่เรียกว่า New South Wales ซึ่งมีอาณาเขตจาก Cape York ถึงเส้นละติจูด 43 องศา 39 ลิปดาที และไปทางตะวันตกถึงเส้นลองดิจูด 135 องศาตะวันออก รวมทั้งอาณาบริเวณที่เป็นเกาะทุกเกาะที่อยู่ใกล้เคียงในมหาสมุทรแปซิฟิก

หน้าที่ของผู้ดินที่ได้รับมอบจากรัฐบาลอังกฤษคือให้มาสร้างการทั่วถือน้ำที่ Botany Bay ในมาศ่าเนินการเพาะปลูกในที่คืนแห้งนี้ ภารกิจแรกจ่ายนักโทษชั่งจะออกไปทำงานเพื่อผลิตอาหารและพืชผลที่จะได้จากพื้นดิน นอกจากนี้ให้ออกสำรวจชายฝั่ง กับชาวพื้นเมืองให้ผูกมิตรและพยายามให้ชาวพื้นเมืองมีความรักใคร่ขอบเขตในปักครองของเข้า และอยู่กับกันอย่างรักใคร่สามัคคีและให้มีความเมตตาต่อกัน ทางด้านศาสนาได้รับมอบให้ควบคุมความประพฤติและความเป็นระเบียบในการปฏิบัติทางศาสนาอย่างเคร่งครัด นอกจากนี้เข้ายังได้รับหน้าที่ให้ჯัดหาผู้มิจฉาชีวะให้กับบุตรชาย เพราะจำนวนนักโทษเดินมีไม่เพียงพอ ในการผู้ดินไทยคนใดประพฤติคือและมีความชั่นหมั่นเหี้ยรักจะได้รับการลงโทษโดยให้พนักงานไทย และเข้าจะมอบที่คืนให้ผู้ชายคนละ 30 เอเคอร์ แท่นสมรสแล้วจะได้ออก 20 เอเคอร์ และถ้ามีบุตรที่อยู่อาณา尼คบุตรแต่ละคนก็จะได้คนละ 10 เอเคอร์ พร้อมกับอาหาร และเสบียงสำหรับใช้ในเวลา 12 เดือน สิ่งต่าง ๆ ที่ให้ได้แก่ เกรื่องมือ เกรื่องใช้ เม็ดพิษ ยุงสัก ไก่แก่ วัว ควาย แพะ และหมูตอน เป็นต้น

ในการปกครองอาณา尼คุณมีศาลชั่งปกครองอีกค่าย คือศาลอาญาซึ่งมีประธานเป็นอัยการศาลทหารและมีเจ้าหน้าที่หางหารอีก 6 นาย นอกจากนี้มีศาลแพ่ง (civil court) ประกอบด้วยอัยการศาลทหารหนึ่งคนและเจ้าหน้าที่สี่แห่งค่าย โภชนาดกลางใหญ่อีก 2 คน คำสั่งของรัฐบาลคือห้องการให้มีกฎหมาย กฎหมายและความเป็นระเบียบเรียบร้อย และพวากย์ให้การปกครองการพัฒนาความกล้าและความประสงค์ของรัฐบาลห้องการใหญ่ช่วย กำรชีวิตค่ายการรับใช้มากกว่าที่จะอยู่อย่างอิสระ

1.3.3 กฎหมายการลงโทษนักโทษ

นักโทษที่ถูกลงโทษมากับชวนเรือหุคแรกระหงน์มูลถูกลงโทษให้เนรเทศออกประเทศ บางคนก็ถูกเนรเทศ 7 ปี บางคน 14 ปี หรือตลอดชีวิต จุดประสงค์ของการลงโทษคือกล่าวถูกเพื่อยับยั่งมิให้พากันประกอบอาชญากรรมอีก เพื่อคุณสัญภาพนักโทษและเพื่อเป็นการจัดหากำลังงานให้กับอาณา尼คุณ ในตอนปลายของคริสตศวรรษที่ 18 กฎหมายอาญาใน

อังกฤษ สก็อตแลนด์ และในไอร์แลนด์ ได้ถูกเป็นเครื่องมือทุนแรง (Draconian & Bloody instrument) ในการป้องกันชีวิตระหว่างสิ่นในสังคม เพราะมีความไม่ยุติธรรมมาก มีความไม่เท่าเทียมกัน พวณมีมักรักษาอาชญากรรมและเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฉะนั้นรัฐบาลจึงหันใช้มาตรการที่รุนแรง ปราบปรามมีจำนวนผู้ถูกลงโทษมากกว่า 160 รายที่ถูกลงโทษในประหารชีวิต พากกรรมกรที่อยู่ในลอนดอน Edinburgh Glasgow และ Dublin ค่างชีวิตค่ายการประกอบอาชญากรรม จึงอาจมีคนที่ถูกลงโทษในลอนดอนมีครอบคลุม คริสต์ศวรรษที่ 18 ประกอบด้วยชายและหญิงที่ไม่ชอบทำงานแทบทั้งเป็นพวกที่เข้าไปมัวสุน การพนัน ชอบเสพสุราในเนาและใช้เงินสูญอย่างร้าย

อีก กรณีที่น่าสนใจยังนั้น การเนรเทศถือเป็นการลงโทษที่ดุเดือด ซึ่งถือว่าเป็นการลงโทษที่รุนแรงกว่าการลงโทษประหารชีวิต ซึ่งถือว่าเป็นการสืบสกุลของการลงโทษ จุดมุ่งหมาย ของ การลงโทษคือเพื่อล้างมลทิน เพื่อทำการขัดขวางและเพื่อแก้ไข แต่ค่านิสัยนั้นให้ความสำคัญแก่การลงโทษในเรื่อง "เพื่อยับยั้งขัดขวาง" เป็นเป้าหมายสำคัญ เพราะเชื่อว่า คนยิ่งทำผิดมากก็ยิ่งถูกลงโทษมาก ถ้าได้รับความล่ามจากทางกฎหมายใจมาก อุปสรรคก็ยิ่งมีมาก ในอารัมภของกฎหมายเนรเทศนั้น ได้ให้หมายไว้ว่า ต้องการยับยั้งคนที่ประกอบอาชญากรรมเพื่อมิให้กระท้ำหือ และต้องการจัดหาคนงานให้กับอาชานิคมและการท่าที ขนาดใหญ่ ซึ่งแรงงานและความชั้นหมั้นเพียรของคนเหล่านี้จะปรับปูงและทำให้อาชานิคมและไร้ชนาคใหญ่เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติได้¹⁹

ระยะเวลาของการลงโทษและประเภทของอาชญากรรมที่ถูกลงโทษให้เนรเทศนั้น ไม่เหมือนกัน กตัญญูก่อในอังกฤษก่อหนนกไปอย่างหนึ่ง ในสก็อตแลนด์ก่อหนนกอีกอย่างหนึ่ง ส่วนในไอร์แลนด์ก่อหนนกไปอีกอย่างหนึ่ง สำหรับในอังกฤษนั้นได้ก่อหนนกไว้กับนักโทษ ในระยะปี 1788 และ 1823 มีการลงโทษเนรเทศเป็นระยะเวลา 7 ปี 14 ปี หรือบางทีตลอดชีวิต แก่กิ่งลายตัวอย่างที่แสดงว่ามีการเนรเทศ 10 ปี ประเภทของอาชญากรรมที่ลงโทษโดยเนรเทศนั้น ได้แก่ ผู้ที่เปลี่ยนไปจากประหารชีวิตมาเป็นการเนรเทศไประยะเวลาหนึ่ง

ผู้ที่ทำการฝ่าฝืนกฎหมายซึ่งกำหนดโดยอาไว้ใน พ.ร.บ.ว่าจังท้องถูกเนรเทศ ผู้ที่ทำผิดคือ กบฏของกองทัพบก หรือกองทัพร.ร.ส. ทำผิดคือหัวหน้าสิน ทำผิดคือบุคคล ลักษณะ ทำผิดคือ เรื่องที่เกี่ยวกับช่องกับเงินตรา (ซึ่งโภแก้ปลอมแปลงเงินตรา คดโกงในการเดินการพาณิช และคดโกงในเรื่องลอกเตอร์) การทำผิดคือกฎหมาย พ.ร.บ.ส่วนพันธุ์สัตว์ ทำผิดคือ เครื่องมือที่ให้ความยุติธรรม ทำผิดคือระเบียบของสังคม ทำผิดคือรัฐ (เช่น ก่อปฏิบัติหรือ ยุบงให้เกิดความบันปวน) ทำผิดคือหมายของกองทัพบกและกองทัพร.ร.ส. (เช่น ก่อปฏิบัติ หรือความบันปวน) ทำผิดคือความสุกเพลิดเพลินในคืนวันอาทิตย์ จัดการโถวที่เกี่ยวกับ Holy Scripture โดยบุคคลที่ไม่มีคุณวิช เชน โดยพระเยซูอิส หรือสมาชิกในคณะสงฆ์ ที่เคิ่นทางมาอังกฤษ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้พำนักได้ ลักษณะประกอบพิธีสมรสหรือข้อไม้ ข้าหอศพจากหลุมฝังศพ เป็นต้น การกระทำดังกล่าวถือเป็นผู้กระทำผิดคือชั้งสองรับโทษเนรเทศ แห่งล้วน 20

สำหรับในสหอุดเลนค์ พ.ร.บ.ในปี 1785 ได้ระบุไว้ว่าคนประเทกและ สถานที่โภที่จะถือเป็นเขตและประเทกของผู้ที่จะได้รับโทษเนรเทศ กฎหมายอาญาของ สหอุดเลนค์แยกทั่งไปจากอังกฤษ ใน 2 ประการ คือ การลงโทษเนรเทศนั้นก็จะทำ สำนในญี่ปุ่น 3 ปี นานที่ 5 ปี หรือ 10 ปี ซึ่งก็นับว่าเป็นการลงโทษที่น้อยกว่าอังกฤษ นอกจานั้นผู้พิพากษายังมีอำนาจที่จะพินิจพิจารณาที่จะเปลี่ยนแปลงการลงโทษได้ ทั้งนัก โดยอาศัยหลักการ เกี่ยวกับวัย (youth) ของผู้ประกอบอาชญากรรมและสภาพวัยหรืออารมณ์ ของผู้กระทำผิดเหล่านั้น คั้นนั้น จะเห็นได้ว่าในขณะที่ชาวอังกฤษถูกลงโทษแขวนคอไว้ 10 - 12 คน ใน 1 ปี ชาวสหอุดเลนค์ถูกประหารชีวิตไปเพียง 6 คน และถูกเนรเทศ ไม่เพียง $\frac{3}{2}$ % ของจำนวนนักโทษที่อังกฤษส่งไปจากอังกฤษ และสหอุดเลนค์รวมกัน ในระหว่างปี 1787 และ 1823 อนึ่งคำสอนในลัทธิคาลัง และพูริหัน เกี่ยวกับมนุษย์- สัมพันธ์ยังคงทำให้กฎหมายอาญา มีรอยมลทิน เพราจะกฎหมายนั้นเพิ่มไปด้วยความໂหคราย ท่อจิตใจของมนุษย์ เพื่อห้องการให้เข้ากันกับความบุนแรงของกฎหมายอังกฤษที่ห้องการจะ คุ้มครองทรัพย์สินและความเป็นระเบียบของสังคม คั้นนั้นสครีไกที่กำเนิดเครื่องออกกฎหมาย

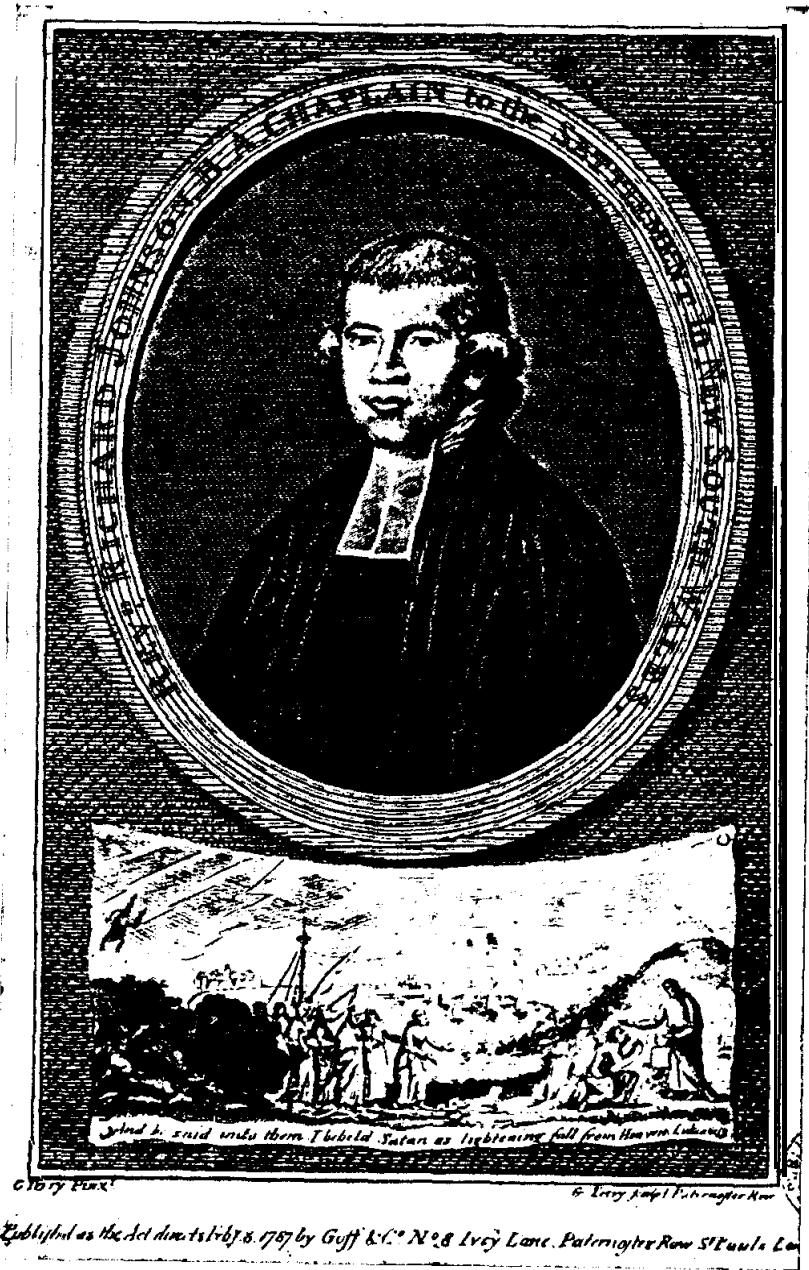
หรือบุญชีได้ท่านอกใจภารยา ประพฤติมิประเวณี สครีหรือบุญชีให้เป็นเจ้าและผู้ทำลายศักดิ์ศรีของบุญชีไปที่สาธารณะ เพื่อให้ผู้คนเย็บหัยและประหมาณ์ที่ประพฤติมิประเวณี ก็จะถูกลงโทษให้ยืนอยู่ในที่สาธารณะและแขวนผ้าขาวไว้ที่คอ ซึ่งปัจจุบันเขียนไว้ว่า "นี่เป็นผู้มิประเวณี" ดังนั้นกฎหมายอาญาของสกอตแลนด์เป็นกฎหมายที่มีเกียรติสูงในแง่ของการ เป็นคนที่เคร่งความคิดของลัทธิชาลังวน ในขณะเดียวกัน กฎหมายอาญาของสกอตแลนด์มุ่งทำให้ความมุ่งร้ายของคนที่ปรับปรุงตนเองดี (improver) และช่วยให้ความโกรธร้ายของคนที่เคร่งศักดิ์ศรี สามารถต่อต้านกับผู้อ่อนแอด้วยความจำจดจำในสิ่งใดสิ่งหนึ่งและอ่านใจของกฎหมาย²¹

กฎหมายที่ออกในปี 1790 โดยรัฐสภาไอริชให้อำนนากับ Lord-Lieutenant หรือ Chief Governor เป็นผู้กำหนดสถานที่ผู้กระทำผิดจะต้องถูกเนรเทศ ตามกฎหมายในช่วงนั้น การลงโทษระหว่างปี 1788 และกฎหมายของสหภาพในปี 1801 ชาวไอริชได้ทดลองแบบการลงโทษของอังกฤษคือเนรเทศ 7 ปี 14 ปี หรือตลอดชีวิต ทั้งนี้เนื่องมาจากการดำเนินการทางการเมืองที่อุดมด้วยความไม่สงบและไม่สงบ จึงมีความรุนแรงและโกรธร้ายกว่าในอังกฤษมาก ยกตัวอย่าง เช่น คนจารจัดถูกเนรเทศเป็นเวลา 7 ปี หากทำผิดเกี่ยวกับที่คืนและไร์นา เช่น การทำลายที่คืน หรือไร์นา ก็ถูกลงโทษถึงตาย หรือไม่ก็เนรเทศ หลังจากปี 1796 ก็ไม่มีการเพิ่มโทษแก่คดีกลมลังและการปักกรองของอังกฤษกล่าวก็ว่า ผู้นั้นจะถูกเนรเทศตลอดชีวิต²² ดังนั้นผู้กระทำผิดแท่สมัยโบราณ และกฎหมายที่ตราเอาไว้ตลอดกาลที่ว่าผู้กระทำผิดจะต้องลงเรือนักโทษแลนจากท่าเรือของไอร์แลนด์ไปในอัตราที่สูง (จำนวนนักโทษ) ไม่ได้เป็นอาชญากรรม เพราะประกอบอาชญากรรมเพื่อความอยู่รอดแบบเกี่ยวกับอาชญากรที่ไปในเรือของอังกฤษและสกอตแลนด์โดย²³

นักโทษที่เดินทางไปด้วยชลวนเรือชุดแรกนี้มี 750 คน บรรดาผู้ไทยใหญ่ประมาณหนึ่งในสามเป็นไสเก็ปที่อยู่ทำให้ชายมีน้ำและน้ำก็ชอบล้างมาระเบ้า และส่งเงินไปให้แม่ค้า ผู้ขายพลัมแน่นใจจากการคุ้มครอง Francis Flexmore ภูษีทัวในลอนดอนเมื่อปี 1788 เพราะเข้าไม่ย่องเท้าถูกหนัง เขานอกจากเขามาก ในขณะที่เข้าไม่ย่องเท้าและถูกตัดสินให้ในเรือนจำ 7 ปี บางคนก็อ้างว่าห้องท่าพระอาทิตย์มาก่อนเข้ามาในชั้น เมื่อ Christian Klencke ให้การในลอนดอนปี 1788 ในชื่อหาบุกถูกเข้าไปในบ้าน เขาอ้างว่าเขามิมีอาหารจะกิน ฉะนั้นเมื่อเขานิ่งว่าบ้านหลังนั้นมีของรับประทานมากจึงได้เข้าไปชไมย เข้าถูกในเรือนจำเป็นเวลา 7 ปี²⁴

จะเห็นได้ว่านักโทษส่วนใหญ่เป็นอาชญากรอาชีพ หรือไม่ก็เป็นหญิงและชายที่เกี่ยวข้องในช่องห่างงาน และประกอบอาชีพค้ายากรก่อความสูบของเพื่อนร่วมชาติ นอกจานนี้ยังมีอาชญากรกลุ่มทั่วๆ ไป เช่น พวกราชญากรที่มิได้ทำเป็นประจำ (casual criminals) หมายถึงผู้ที่กระทำการไม่ตามท้องการ ซึ่งส่วนมากเป็นพวกอาชญากรชนชั้นกลางที่ถูกลงโทษเพราะทำการปลดปล่อยเอกสารหรือยกยอกของฉล นอกจากนี้ยังมีกลุ่มนักโทษที่มาจากพารนกและทหารเรือที่ปฏิบัติภารกิจ และแล้วชลวนเรือชุดแรกโภคภัณฑ์นักโทษออกจากการอังกฤษในวันที่ 13 พฤษภาคม ศ.ค.1787 ภายใต้การมั่งคบบัญชาของ กัปตัน ฟิลลิป ชลวนเรือที่เดินทางครั้งนั้นประกอบด้วยเรือ HMS's Sirius และ Supply เรือบรรทุกน้ำ 6 ลำ และเรือบรรทุกสัมภาระอีก 3 ลำ สัมภาระมีหังเครื่องอุปโภคและบริโภคสำหรับใช้ในเวลาสองปี บนเรือห้องน้ำสูง 568 คน นักโทษหญิง 191 คน พร้อมภรรยาเด็ก ฯ 13 คน นอกจานนี้มีนาวิกโยธิน 206 คน พร้อมภรรยาและลูก 46 คน ยังมีข้าราชการอีก 20 คน รวมทั้งล้วนที่มากับชลวนเรือครั้งนี้มีจำนวนถึง 1,044 คน เพื่อมาเป็นผู้ช่วยในการเดินทาง ให้เกิดความนุ่มนวล หลายประการ เช่น อาหารไม่เพียงพอ ไม่มีเสื้อผ้าให้นักโทษหญิง ไม่มีกระสุนที่จะใช้กันปืน บนเรือ ไม่มียาภัชาร์ ไม่มีเหล้าปั่นนำ (grog) ให้พวกราชญากรโดยเด็ดขาด ความอุตสาหะและการทำงาน ฟิลลิปและข้าราชการรักโภคภัณฑ์ให้รับสั่งที่จะเป็นแก่ชีวิตและเครื่องพักผ่อนหย่อนใจ รวมทั้งเหล้าก่อนวันเดินทาง

เมื่อวันออกเรือพวกราชญากรไทยมิได้แสดงความเห็นใจในโอกาสที่ถูกเนรเทศไปจากประเทศบ้านเกิด ฟิลลิปคิดอยู่ว่าเขามิมีทองคำให้บรรดาผู้ไทยเหล่านี้เป็นผู้ก่อตั้งอาณาจักร

THE REVEREND RICHARD JOHNSON

Engraving by C. Terry in the Mitchell Library, Sydney

พวกนี้จะต้องแยกอยู่ไม่เกี่ยวของกับการทหารและผู้พิกรagged อีก เพราะฉะนั้นเมืองน้ำใน
คืนแคนท์เป็นอิสระและจะต้องไม่มีมาส อย่างไรก็ตาม เมื่อขบวนเรือมาถึง Rio de Janeiro
ในวันที่ 7 สิงหาคม พวกเขาก็ยินและโภคเห็นมีการใช้แรงงานนักโทษในการสร้างอาราม
ทางวัดในโลกใหม่

ในวันที่ 20 มกราคม 1788 เรือหุกลำก็มาหอบสมท่ออ่าว Botany ให้อ่าง
ปลอกภัย แต่แล้วทุกคนก็จะลืมหัวใจแห่งนี้ไปจากทุ่งหญ้า ไม่เหมือนที่คุกได้รายงานไว้
กับทันพิลลิปและเจ้าหน้าที่บางคนจึงโถลงเรือเล็กแล่นออกสำรวจหาชัยภูมิที่เหมาะสมกว่า
เมื่อแล่นเรือไปทางเหนือเพียงไม่กี่ไมล์ ก็พบอ่าว杰คสัน (Port Jackson) ซึ่งเป็น
อ่าวที่สวยที่สุดแห่งหนึ่งในโลกและเป็นอ่าวที่จะเป็นที่จอดเรือเป็นจำนวนหนึ่งพันลำได้อย่าง
ปลอดภัยที่เดียว เขาขานนามว่า Sydney Cove เขาโภคสินใจทั้งกรุงฯ ที่นี่
ในวันที่ 26 มกราคม นักโทษขึ้นบก แต่เมื่อพวก Aborigines เข้ามาชักปืนก่อนหน้านั้น
และไม่คืนวันนั้นพวกนักโทษโภคลดลงกันอย่างสุดสา� หักหงงนักทุกชั้นนับเป็นการลดลงของ
วันที่อารยธรรมญี่ปุ่นในอสเตรเลียได้เริ่มขึ้น กับทันพิลลิปโภคประกาศในนามของประเทศไทย
อังกฤษ ครอบครอง ลูกหนานิเวศวัณอักษะหมกของอสเตรเลียไปจนถึงเส้นแบ่งที่ 135.
และวันที่ 26 มกราคม ถือเป็นวัน Australia Day

ในคืนวันที่ 6 กุมภาพันธ์ นักโทษผู้ก่อมาถึง มีการนำเหล่านักโทษคนแรกที่
เนรมายามา ณ กัน และมาบุกติง เมื่อมีพายุใหญ่ วันรุ่งขึ้นนักโทษเดินไปยังที่โลง เดินพร้อม
กับมีสียังคงที่ของทหารท่าคนที่ประกอบ ชาหหลวงพิลลิปป์ภูมิภาคคำรามคำแหงเป็น
Captain-General และ *Governor in Chief* ในคืนแคน New South Wales
ผู้พากษาอ่อนสาระสำคัญของหน้าที่ซึ่งโภครับมอบหมายให้แก่พิลลิป หลังจากนั้นพิลลิปก็กล่าว
ท่อถึงเรื่องความชั่ว ráy ของการสำส่อนในการร่วมประเทศ แนะนำว่าการท่องงาน เป็นสิ่งที่
เหมาะสมสำหรับมนุษย์ และโภคชี้ว่าจะยิงช้างหลังนักโทษ หากผู้โภคที่เข้าไปในที่พักของ
ผู้ภูมิในเวลาอุดหนุน²⁵

พวกผู้ชายเริ่มทำงาน สร้างกราฟท์ทั้งหมด Reverend Richard Johnson
ก็รวมคนที่มีความศรัทธาในศาสนาโภคร่วมในไทร์ในวันอาทิตย์แรกเพื่อขอบคุณพระเจ้า
หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ขาดอกสอง Holy Communion ขึ้นในทันทีของเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง
ภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ นักโทษก็ไม่อยากอาหาร พิลลิปหักสินใจให้นักโทษเหล่านี้เพื่อเป็น

การทักเทือนหั้งชาบูโรปและชาวพื้นเมืองในการป้องกันทรัพย์สิน แต่เมื่อการใบอนุญาตฯ
การจัดกรรมได้ พิลลิป์ทกลงใจใช้วิธีการสุกท้ายศือจับนักโทษคนหนึ่งปลดอย่างเดียว²⁶

เชิงอธรรถความนำ

¹Rex and Thea Rienits, Discovery of Australia (London: Hamlyn, 1969), "Forward."

ເຊີງຍຽດນັ້ນທີ 1

¹ Manning Clark, A short History of Australia (New York: Mentor Book, 1969), p. 13.

²
Loc. cit.

³ Rex and Thea Rienits, op. cit., p. 4.

⁴ ສາມາຄົມສັກຄົມສາສົກ, ອອສເຕັງເລີຍ (ພຣະນິກຣ: ນາງວິທາລີຍ, 2509), ທຳ 2.

⁵ Russel Ward, Australia (New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

1965), p. 21.

'Ibid., p. 22.

⁷ Marjorie Barnard, A History of Australia (Sydney: Halstead Press, 1972), p. 18.

⁸ Clark, op. cit., p. 17.

⁹ Barnard, op. cit., p. 20.

¹⁰ Rex and Thea Rienits, op. cit., p. 11.

¹¹ Ibid., p. 16.

¹² Loc. cit.

¹³ ທ່ານຢູ່ນັກໂຄມກາງຍໍລັງໄກ້ກໍາຮັງກໍາແໜ່ງເປັນປະຫານອອກກໍາຮັງກໍາວິທາສາສົກ໌ໜັນນໍາຂອງອັນດຸມຊື່ນີ້ຂ່ອງ "ຮາຊສາມາຄ" (Royal Society) ເປັນເວລານາດີ 41 ປີ
Russel Ward, op. cit., p. 19.

¹⁴ Clark, op. cit., p. 19.

¹⁵ Loc. cit.

¹⁶ Ibid., p. 20.

¹⁷ Ward, op. cit., p. 20.

¹⁸ Clark, op. cit., p. 21.

"Statutes at Large, vol. 5 as quoted in Manning Clark,
A History of Australia I from the earliest times to the age
Macquarie (Sydney: Halstead Press for Melbourne University Press,
1968), p. 91.

²⁰ W. Holdsworth, A History of English Law (London, 1932-52),
vol. II, pp. 530-47 and P. Colquhoun, A Treatise on the Police of the Metropolis
1st ed. (London, 1976), pp. 261-3 as quoted in Clark, Ibid., p. 92.

²¹ J. Galt, Annals of the Parish (Edinburgh, 1936) 1st cd.
1821; H. G. Graham, The Social Life of Scotland in the Eighteenth
Century (London, 1937), pp. 485-501 as quoted in Clark, Ibid., p. 93,

²² Statutes Revised, Northern Ireland (Belfast, 19561, Vol. I.,
G. C. Lewis, Our Local Disturbances in Ireland, and on the Irish
Church Question (London, 18361, pp. 6-7, as quoted in Loc. cit.,

²³ Clark, op. cit., p. 94,

²⁴ Clark, A Short History of Australia, p. 24,

²⁵ Ibid., p. 27

²⁶ loc. cit.

ARTHUR PHILLIP

Miniature by Francis Wheatley, c. 1786, in the Mitchell Gallery, Sydney